

สงครามครูเสด

นำเสนอเมื่อ : 28 พ.ค. 2551

[ขอขอบคุณข้อมูลจาก Pantip.Com](#)

สงครามครูเสด เป็นสงครามศาสนาระหว่างชาวคริสต์จากยุโรป และ ชาวมุสลิม เนื่องจากชาวคริสต์ต้องการยึดครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และ เมืองคอนสแตนติโนเปิลหรือเมืองอิสตันบูล ประเทศตุรกีในปัจจุบัน

สงครามครูเสด

สงครามครูเสด (The Crusades) คือ สงครามระหว่างศาสนา ซึ่งอาจหมายถึงสงครามระหว่างชาวคริสต์ต่างนิกายด้วยตนเอง หรือชาวคริสต์กับผู้นับถือศาสนาอื่นก็ได้ แต่โดยส่วนใหญ่มักหมายถึงสงครามครั้งใหญ่ระหว่างชาวมุสลิมและชาวคริสต์ ในช่วงศตวรรษที่ 11 ถึง 13

ในตอนเริ่มสงครามนั้นชาวมุสลิมปกครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์อยู่ ดินแดนแห่งนี้เป็นที่สำคัญของสามศาสนาได้แก่ อิสลาม ยูดาห์ และ คริสต์ ในปัจจุบันดินแดนแห่งนี้คือ **ประเทศอิสราเอล หรือ ปาเลสไตน์**

ชาวมุสลิมครอบครอง เมืองนาซาเรธ เบธเลเฮม และเมืองสำคัญทางศาสนาอีกหลายเมือง ในยุคของคอลีฟะฮุมัร (634-44) ซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาและการเมืองของอาณาจักรอิสลามในยุคนั้น

บทสรุปของสงครามในครั้งนั้นคือกองทัพมุสลิมสามารถยึดดินแดนศักดิ์สิทธิ์คืนจากชาวคริสต์ได้ และขับไล่ผู้รุกรานต่างดินแดนออกไป ซึ่งยังคงดำรงชาติมุสลิมสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้

สาเหตุของสงครามครูเสด

- เนื่องจากพวกคริสต์กลุ่มหนึ่งมีความเชื่อกันว่า โลกนี้จะถึงการอวสานเมื่อครบ ค.ศ. 1000 เรียกว่า Millennium

และเชื่อว่าพระเยซูพร้อมด้วยสาวกจะเสด็จมาโปรดชาวโลกในวันนั้น พวกเขาคริสเตียนจำนวนมากจึงได้ละถิ่นฐานบ้านช่องของตนเดินทางไปชุมนุมกันที่ปาเลสไตน์ เพื่อรอวันโลกแตก แต่เมื่อถึง ค.ศ. 1000 โลกไม่ได้วสันตตามที่พวกนี้คิดไว้ ประกอบกับพวกคริสตชนจำนวนมากไม่ได้รับการปฏิบัติด้วยดีจากพวกสลยูก ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจปกครองอยู่ในเวลานั้น ทำให้พวกคริสเตียนนี้เมื่อกลับบ้านไปแล้ว(คือทวีปยุโรป) ต่างพากันเอาความเคียดแค้น ไปเล่าเรื่องแล้วแต่งเติมสิ่งที่ได้ประสบในปาเลสไตน์ให้พวกคริสเตียนด้วยกันฟัง มีคริสเตียนคนหนึ่ง ชื่อ ปีเตอร์ ได้ฉายาว่า ปีเตอร์ เดอะ เฮอริต (ปีเตอร์ นักพรต ถือไม้เท้าทองเที่ยวไปในเมืองต่าง ๆ ในทวีปยุโรป ได้ข่าวประกาศข่าวเรื่องพวกคริสเตียนไปอยู่ในปาเลสไตน์เพื่อรอวันโลกแตก แล้วได้รับการข่มเหงจากพวกสลยูก พร้อมทั้งได้ปลุกระดมให้พวกคริสเตียนรวมกำลังกันไปตีปาเลสไตน์กลับคืนมา)

- สลยูกเป็นพวกตุรกีสายหนึ่ง กำลังรุ่งเรืองอำนาจ และมีอิทธิพลเหนือเคาะลีฟะฮ์ของอับบาสิยะฮ์ ในกรุงแบกแดด พวกนี้ปกครองประเทศปาเลสไตน์ และมีอาณาเขตคุกคามกรุงคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพวกคริสตนิกายออร์ทอดอกซ์ ซึ่งนิกายนี้ไม่ถูกกับนิกายคาทอลิก แต่เมื่อถูกคุกคามจากพวกสลยูก จึงจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากพวกคริสตนิกายคาทอลิก ซึ่งไปอยู่แห่งกรุงโรมเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่จะแผ่อิทธิพลครอบคลุมพวกคริสตนิกายออร์ทอดอกซ์ได้ จึงถือข้อนี้เป็นสาเหตุอันหนึ่งในการประกาศสงครามครูเสด เพื่อทำลายหลักการของคริสตนิกายออร์ทอดอกซ์ให้หมดสิ้นไป
- พวกคริสต ในยุโรปขณะนั้น ได้มีแนวความคิดร่วมกันว่า พลเมืองทั่วทั้งโลกนี้ต้องนับถือศาสนาคริสต์ การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ถือเป็นครูเสดประการหนึ่ง ซึ่งพวกนี้ได้มีการพิมพ์เอกสารหรือหนังสือไสวศาสตร์อื่น โดยเฉพาะศาสนาอิสลาม และได้กระทำต่อมาในบรูอัย ๆ ปี แม้หลังจากสงครามครูเสดแล้วก็ตาม ในโรงเรียนต่าง ๆ ของพวกมิชชันนารี จะมีตำราเรียนหลายชนิดให้รายศาสนาอิสลาม ทั้งนี้เพราะพวกคริสตพยายามแผ่สงครามครูเสดในที่สุดนั่นเอง ถึงแมจะรบกันกว่า 150 ปี ซึ่งเพิ่งจะรู้ความจริงของอิสลาม และรู้ว่าถูกพวกคริสตด้วยกันเองหลอกมาตลอด เมื่อไม่กี่ปีหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 นี้เอง เพราะโลกได้มีการติดต่อกันอย่างกว้างขวางขึ้น มีการชุมนุมผู้แทนประเทศต่าง ๆ และพบปะกันมากขึ้น
- เนื่องจากพวกสลยูก คุมปาเลสไตน์และเอเชีย้อย ทำให้พวกอิตาเลียเดินทางไปมหาสมุทรอินเดียไม่สะดวก พวกพ่อค้าแห่งเมืองเวนิสและเจนัวก็กำลังประสบปัญหาในการค้าขาย จึงอยากให้มีสงครามขึ้น เพื่อพวกตนจะได้ทำการค้าคล่อง

ประวัติศาสตร์ของอิสลาม

ประวัติศาสตร์ของอิสลามหลังจากสมัยคุละฟาอูรุรอซดีน (หมายถึงเคาะลีฟะฮ์ 4 ท่านแรก คือ อบูบักร, อุมัร, อูมาน และอะลี) เต็มไปด้วยปัญหาความยุ่งยาก มีเจ้าปกครองกันหลายแคว้น ประกอบไปด้วยชนต่างชาติต่างภาษาตลอดทั่วดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล บุคคลเหล่านี้ได้มารวมกันภายใต้แนวความคิดคือ "ละอิลลาฮะ อิลลัลลอฮ มุฮัมมัดตุร-รสุลุลลอฮ" ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ และมุฮัมมัดเป็นรสุลของพระองค์" ศาสนาอิสลามได้แทรกซึมเข้าไปในวิถีชีวิตของชนหลายประเทศหลายชาติ แต่ในบางครั้งก็เผยแพร่เข้ามาผิดที่ผิดเวลา การมาถูกหรือมาผิดนี้ไม่ใช่เพราะศาสนาอิสลาม แต่เพราะคนหรือผู้ที่นำเข้ามาเผยแพร่บางคนเป็นเจ้าครองแคว้น เป็นนักรบที่เก่งกล้า ทารุณ โหดร้าย ซึ่งคนเช่นนี้ไม่ว่าจะนับถือศาสนาอะไร ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหรือมีอิทธิพลกับการรบของพวกเขามาก แต่บังเอิญถาบันบุคคลประเภทนี้เป็นมุสลิม ศาสนิกชนอื่นก็ทำให้รายหาวาศาสนาอิสลามเผยแพร่ด้วยคมดาบ

แต่ความจริงแล้วอิสลามไม่ได้มีหลักการให้เผยแพร่ศาสนาด้วยการทำสงคราม อย่างเช่นสงครามครูเสดของพวกคริสเตียน อย่างกรณี เมื่อ 50 ปีก่อน พวกมุสลิมินี่ไปทำพิธีหัจญ์ยังถูกพวกโจรมุสลิมินี่(ชาวมุสลิมด้วยกันเอง) ในคาบสมุทรอาหรับ ปล้นสะดม ซึ่งจะเห็นได้ว่ากรณีเช่นนี้เป็นเรื่องการรบกวน การต่อสูของบุคคล

ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่พวกคริสเตียนที่เดินทางมาปาเลสไตน์ในเวลานั้น อาจจะไม่ได้รับความปลอดภัยหรือความสะดวกต่าง ๆ แต่เรื่องราวเช่นนี้ก็มักถูกต่อเติมจนเป็นจนกลายเป็นเรื่องร้ายแรง ก่อให้เกิดสงครามครูเสดขึ้น

คำว่า "ครูเสด" หมายถึง สงครามศาสนาที่พวกคริสเตียนได้กระทำต่อมุสลิมิน ('มุสลิมิน' เป็นคำพหูพจน์ของ 'มุสลิม' หมายถึง ผู้นับถือศาสนาอิสลาม) เป็นเวลานานกว่า 150 ปี เพื่อทำลายศาสนสถานต่าง ๆ ของคริสตจักร โดยเฉพาะที่ในเมืองเบธเลแฮม (บียตุลละหิม) และเยรูซาเล็ม โดยที่พวกนี้มีเครื่องหมายกางเขนติดไว้ ครูเสดแปลว่า ติดด้วยเครื่องหมายกางเขน ซึ่งต่อมาคำว่าครูเสดนี้ ไซหมายถึงสงครามทั่ว ๆ ไป ที่พวกคริสตศอดานพวกนอกศาสนาตามแต่สังฆนายก (Bishop) ของโรมจะบัญชา

อย่างไรก็ตามเมืองเหล่านี้บางเมืองก็เป็นสถานที่สำคัญทางศาสนาของชาวมุสลิมด้วย มุสลิมเชื่อว่า นบีมุฮัมมัดได้เดินทางจากมัสยิดอัลอักซอเมืองเยรูซาเล็ม ขึ้นสู่ชั้นฟ้า มัสยิดโดมหินก็ตั้งอยู่ที่นั่น และ เมืองเยรูซาเล็ม ก็มีความสำคัญเป็นอันดับสามของโลกมุสลิมแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์อยู่ภายใต้การปกครองของพวกคริสเตียน เมื่อนบีมุฮัมมัดยังมีชีวิตอยู่ หลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว ดินแดนแถบนี้เป็นดินแดนสวนแรกๆ ที่ถูกมุสลิมยึดครอง แต่เคาะลีฟะฮ. ของมุสลิมก็ยอมให้ชาวคริสเตียนเดินทางมาแสวงบุญยังแผ่นดินเหล่านี้

แต่ใน ค.ศ. 1055 เมื่อพวกเซลจุกเติร์กเข้ามายึดครองเมืองแบกแดด พวกสุลต่านไม่ได้ปฏิบัติต่อชาว คริสเตียนเหมือนเช่นเคย พวกคริสเตียนในยุโรปจึงโกรธมาก ดังนั้น ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1095 ไปปเปอร์บานที่ 2 (Pope Urban II) ได้เรียกประชุมคณะสงฆ์ที่ปลาเซียนติอา แต่การประชุมไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในทันที จึงได้เรียกประชุมขึ้นใหม่อีกที่เคลอร์มอนด์ ในวันที่ 26 พฤศจิกายน ค.ศ. 1095 ไปปเปอร์บานที่ 2 ได้ประกาศให้ทำสงครามครูเสดต่อ "พวกนอกศาสนา" (ซึ่งพวกคริสเตียนในเวลานั้นหมายถึงบรรดามุสลิมินโดยเฉพาะ) ไปปเปอร์บานที่ 2 ได้ใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อปลุกกระตุ้นให้พวกคริสเตียนเข้าร่วมในสงครามครูเสด โดยประกาศว่า "ผู้ใดถือไม้กางเขนหรือประดับไม้กางเขนเพื่อไปในสงครามครูเสด ย่อมถูกยกเว้นจากการถูกฟ้องร้องเรื่องหนี้สิน ไม่ต้องเสียภาษี และบุคคลภาพผู้นั้นอยู่ในพิทักษ์ของศาสนจักร ถูกไถบาปทั้งหมดและจะได้เข้าสวนสวรรค์อันสถาพร" การเริ่มรณรงค์ดังกล่าวนี้เองเป็นที่มาของสงครามศาสนาหรือ "สงครามครูเสด" สงครามครูเสดเพื่อยึดครองแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ครั้งแรก

ปี ค.ศ. 1097 พวกครูเสดได้จัดกองทัพใหม่ โดยมีพวกเจ้าครองนครต่าง ๆ ในทวีปยุโรปเข้าร่วมด้วย และมีกอดเฟรย์แห่งบูยยอง (Godfrey of Buillon) เป็นแม่ทัพเดินทางมาทางคอนสแตนติโนเปิล กุซตุร์ยอเล็กซิสได้จัดให้พวกนี้ข้ามช่องแคบโพรสไปยังดินแดนเอเชียช้อย เพราะเกรงว่าถาปลอยให้เข้าเมือง บานเมืองจะถูกทำลาย

เดือนพฤษภาคม 1097 กองทัพครูเสดยกทัพมาเมืองนิซีอา สุลต่านผู้ปกครองเมืองยอมเปิดประตูเมืองให้ จึงรอดพ้นจากการถูกทำลาย หลังจากนั้นพวกครูเสดจึงยกทัพไปเมืองอันติออก Antioch (อันตาคิยะฮ) ซึ่งต้องเดินทางเป็นระยะทางที่ไกล พวกไพร่พลจึงล้มตายกลางทางเสียเป็นส่วนใหญ่ ล้อมเมืองอันติออกได้ 9 เดือน จนเสบียงเริ่มร่อยหรอลง ต้องกินเนื้อพวกเดียวกัน (คือเนื้อศพ) พวกครูเสดทำการทารุณกรรมต่อชาวเมืองอันติออกอย่างมาก ในที่สุดแม่ทัพพวกสลjuk ที่ชื่อ กัรบุงมา ต้องยอมแพ้ เพราะว่ามี การทรยศจากพวกเดียวกันด้วย คือมุสลิมชาวอาร์มีเนียน ชื่อ ฟิรูซ (อาหรับเรียกว่าบิรูซ) ได้หย่อนเชือกลงรับพวกครูเสดขึ้นมายึดป้อม แล้วเปิดประตูเมืองให้พวกครูเสดเขามาตะโกนว่า "Dier le veut" มาพันผู้คนทั้งหญิงแก่ แม่หม้าย เด็ก หญิงสาว รวมทั้งทำลายมัสยิด อาคาร บานเรือนเสียหาย

หลังจากยึดเมืองอันติออกแล้ว พวกครูเสดได้เดินทัพไปยังมะอ์ร็อด อัน-นูมาน (Marra tun Numan) ซึ่งเป็นเมืองที่รุ่งเรืองเมืองหนึ่งของซีเรีย ชาวเมืองถูกฆ่าไม่ต่ำกว่า 100,000 คน โดยวิธีสับเป็นท่อน ๆ ซึ่งในกองทัพของพวกนี้ก็มีเนื้อคนขายด้วย ส่วนคนที่แข็งแรงและหน้าตาดี จะถูกนำไปขายเป็นทาส

วันที่ 15 กรกฎาคม 1099 (ชะฮะบาน ฮ.ศ. 492) พวกนี้ก็ยกทัพเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ให้ชาวเมืองคุกเขาสวदनอนพระเจาในความสำเร็จที่พวกครูเสดเขายึดเมืองได้ แล้วก็ฆ่าชาวเมืองอย่างทารุณ แมแต่สถานที่ที่พระเยซูเคยอภิเษกของพระองค์ ก็ไม่สามารถทำให้ครูเสดพวกนี้ลดความโหดเหี้ยมลงได้

เพราะพวกนี้ถือว่าการรบและฆ่าพวกนอกศาสนานั้นจะได้บุญและได้ขึ้นสวรรค์

พวกยิวในปาเลสไตน์ก็เผชิญชะตากรรมเช่นเดียวกัน โบสถ์และวิหารก็ถูกเผาทำลาย กูอดเฟรย์แห่งนุยยอง ได้ถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม หลังจากนั้นอีกหนึ่งปีก็เสียชีวิตลง น้องชายชื่อบอลดีวินได้รับตำแหน่งแทน และโดยถูกทัพไปตีเมืองซีสะรีอา (Caesarea) ตริโปลี ซีดอน บัยรุต และยึดเมืองหาดาง ๆ ที่พวกโฟนิเซียนเคยเป็นเจ้าของมาก่อน

พวกครูเสดได้ครองส่วนใหญ่ของอาณาจักรของพวกสลยูก (แต่ไม่ขยายตัวไปในอาณาจักรมุสลิมอื่น ๆ) พวกนี้จึงได้นำลัทธิเจ้าครองนคร (ฟิวดัลลิสม์) มาใช้ มุสลิมที่มีฐานะเป็นทาสจะถูกจำตรวนเดินตามถนน อาณาจักรของสลยูกช่วงนี้อยู่ภายใต้การปกครองของพวกครูเสด จนถึง ปี ค.ศ. 1147 รวมเวลาประมาณ 50 กว่าปี

สงครามครูเสดครั้งที่ 2

ลัทธิเจ้าครองนคร (Feudalism) ฟิวดัลลิสม์ ที่พวกครูเสดนำมาใช้ในเอเชียย่อย (Asia minor) ได้เผยแพร่เข้าไปสู่พวกสลยูกเช่นกัน พวกนี้ต่างแก่งแย่งชิงอำนาจกัน จนแตกออกเป็นหลายนคร พวกที่ลี้ภัยสงครามครูเสดได้หนีไปกรุงแบกแดดเป็นจำนวนมาก ในขณะนั้นเป็นเดือนเราะมะฎอน เคาะลีฟะฮ์ของแบกแดด ชื่อ มุสตะซิริ บิลลาฮ์ (ปกครองตั้งแต่ ปี ค.ศ.1094 ถึง ปี ค.ศ.1118) ส่งผู้แทนไปยังสลูฏอน เพื่อขอความช่วยเหลือจาก บัรกี ยารุก (คือพวกสลยูก เป็นบุตรคนที่ 2 ของมาลิกชาฮ์ ซึ่งเป็นคนซีมา นำความเสื่อมมาสู่วงศ์สลยูก ปกครองปี ค.ศ.1094 ถึง ปี ค.ศ.1140) เพื่อยกทัพไปปราบครูเสด แต่ไม่ได้รับความช่วยเหลือ

ปี ค.ศ. 1108 พวกมุสลิมในเมืองตริโปลี ส่งผู้แทนมาขอความช่วยเหลืออีกแต่ก็ไม่ได้ผล หลังจากนั้นอีก 3 ปี ชาวเมืองอเลปโปส่งผู้แทนออกมาขอความช่วยเหลืออีก หนนี้พวกเขาเข้าไปในมัสญิดและเร่งรัดให้เคาะลีฟะฮ์ ส่งกองทัพไปช่วย ทางแบกแดดจึงส่งทหารไปจำนวนหนึ่ง แต่ถูกพวกครูเสดฆ่าตายหมด

สมัยเคาะลีฟะฮ์ (วงศ์อับบาสิยะฮ์) แห่งกรุงแบกแดด จึงปล่อยให้พวกครูเสดปกครองปาเลสไตน์และเอเชียย่อยบางส่วน เพราะปัญหาความแตกแยกและไม่สามัคคีในหมู่พวกเดียวกันของมุสลิม

ต่อมาสมัยเคาะลีฟะฮ์ อัล-มุกตะฟี (วงศ์อับบาสิยะฮ์ ปี ค.ศ.1136-1160) ชาวลัลยูกชื่อ อิมาดุดดีน ซังจี (Imaduddin Zangi) เป็นลูกชายของแม่ทัพสลูฏอนมาลิกชาฮ์ ชื่อ อักสังการ ฉายาวา กอลิม อัลดาละฮ์ เมื่ออักสังการเสียชีวิต ซังจีขณะนั้นอายุเพียง 14 ปีแต่มีความสามารถทางการทหารและการปกครองได้รวบรวมพล ฝึกทหาร และเขตีเมืองต่าง ๆ ใน ปี ค.ศ. 1128 ยึดเมืองอเลปโปคืนมาจากพวกครูเสดได้ ในขณะนั้นพวกครูเสดก็ได้รับการสนับสนุนจากยุโรปและกรีก โดยการนำของจักรพรรดิยอน คอมเนนุส (John Comnenus) ยึดเมืองบูซาอะ (Buzaa) ฆ่าพวกผู้ชาย แล้วกวาดต้อนผู้หญิงและเด็กไปเป็นทาส

ซังจีได้ยกกองทัพมาช่วยต้านทัพพวกครูเสดไว้ได้ และยึดเมืองเอเดสซุ (Edessa) หรืออัครูหะฮ์ได้เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1144 ตูอนแรกซังจีคิดจะแกล้งแค้นให้พวกมุสลิมด้วยกัน แต่ก็ล้มเลิกความคิดและขอให้ชาวเมืองยอมแพ แต่กลับถูกพวกแฟรงค์เยาะเย้ย ถากถาง เขาจึงฆ่าทหารและพวกบาทหลวงที่เป็นตัวการในสงครามนี้ แต่ไว้ชีวิตผู้หญิง เด็ก และทรัพย์สินของพวกเขาเหล่านั้น แต่ในที่สุดแล้วเขาก็ถูกพวกเดียวกันหักหลังโดยการลอบฆ่า เมื่อวันที่ 5 เราะบีอุษานีย 541 ตรงกับวันที่ 14 กันยายน ปี ค.ศ.1146

พวกสลัถูกได้สูญเสียันกรบชาติทหาร ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นคนที่มีใจกล้าหาญ ชอบศึกษาและเผยแพร่ความรู้ ซึ่งมีบุตร 4 คน ล้วนมีความสามารถทั้งสิ้น ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ยุ่งยากนี้ พวกคริสเตียนในเมืองเอเดสซาได้เกิดคิดกบฏขึ้น ฆาตกรรมมุสลิมที่รักษาเมือง ซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากพวกแฟรงค์ ภายใต้การนำของโยสเซลิน (Joscelin) ยึดเมืองเอเดสซาได้ แต่บุตรคนที่ 2 ของซึ่งชื่อนุรุดดีน มะหมูด (Noradus) สามารถตีคืนมาได้ พวกอาหรับเห็นว่านี่เป็นต้นคิดการกบฏ ได้ถูกเนรเทศออกจากประเทศ ทหารพวกแฟรงค์ถูกฆ่าและนุรุดดีนสั่งให้รื้อกำแพงเมือง

การสูญเสียเมืองเอเดสซาครั้งที่ 2

นี่ก่อให้เกิดการปลุกระดมให้พวกคริสเตียนหันมาป้องกันสถานกำเนิดแห่งศาสนาของตนโดยนักบุญเซนต์เบอร์นาร์ดี ที่โตฉายาว่า ปีเตอร์-นักพรต คนที่ 2 พวกกษัตริย์ก็เข้ามามีส่วนร่วมในครั้งนี้ด้วย พระเจ้าหลุยส์ที่ 7 แห่งฝรั่งเศส ถือเอาสงครามครูเสดเป็นฉากบังหน้า เพื่อปิดบังซ่อนเร้นการกระทำอันโหดร้ายต่อพลเมืองที่เป็นกบฏต่อพระองค์ กษัตริย์คอนราดที่ 3 แห่งเยอรมันก็เข้าร่วมทัพด้วย ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1147 มเหสีของพระเจ้าหลุยส์ที่ 7 ชื่อ อีเลเนอร์ (Eleanor of Guienne) ซึ่งต่อมาได้สมรสกับพระเจ้าเฮนรี่ที่ 2 ของอังกฤษ ได้เข้าร่วมกองทัพด้วย ทำให้ผู้หญิงฝรั่งเศสจำนวนมากอาสาออกรบด้วยอย่างมากมาย แต่กองทัพของกษัตริย์ทั้ง 2 ได้รับการต่อต้านและเสียหายอย่างหนัก ส่วนหนึ่งของกองทัพของกษัตริย์คอนราดถูกทำลายที่เมืองลาฏิกียะฮ (Laodicea หรือ Latakia) ส่วนของพระเจ้าหลุยส์ที่ 7 ยกทัพมาทางทะเลถูกโจมตีที่เมืองคัทมุส (Cadmus) พวกตุรกีเรียกว่า บาบาดาฆ พวกครูเสดนั้นกำลังพลมาก จึงรอดเหลือมาถึงเมืองอันติออก ขณะนั้นเรยมอง (ลุงของราชินีอีเลเนอร์) ปกครองอยู่ พวกขุนนาง อัศวินนักรบ และสตรีผู้สูงศักดิ์อื่น ๆ พักอยู่ในเมืองจำนวนมาก พวกครูเสดจึงยกทัพเขาล้อมเมือง ดามัสกัส แต่ไม่สำเร็จ เพราะนุรุดดีนและสี่ยฟูดดีน ซอซี (พี่ชายของนุรุดดีน) ยกทัพมาช่วย กองทัพของกษัตริย์ทั้งสอง จึงได้เลิกทัพกลับยุโรป พวกครูเสดจึงรู้สึกท้อใจ และต้องล่าทัพกลับเมืองด้วยความผิดหวังและสูญเสียอย่างมาก

สงครามครูเสดครั้งที่ 3

เมื่อสองกษัตริย์และบรรดาสตรีแห่งฝรั่งเศสแตกทัพไป นุรุดดีนมุ่งตีพวกแฟรงค์ให้พ้นจากเอเชียย่อย โดยได้ยึดป้อมที่ชายแดนซีเรีย ชื่อ อัลอารีมา (Al Aareima) อีก 2-3 เดือนต่อมาเมืองซักร่า (Zaghra) ติดกับเมืองอันติออก เสียหายอย่างหนัก ในสงครามติดพันรุมกำแพงเมืองอันเนบ (Anneb) เจ้าชายเรยมองแห่งอันติออก (ลุงของมเหสีพระเจ้าหลุยส์ที่ 7) ถูกฆ่า ลูกชายที่ชื่อ โปฮิมอง (ในภาษาอาหรับเรียกว่า ปีมินด) เมียของเขาได้แต่งงานใหม่ ซึ่งสามีใหม่นี้ก็รบแพ้นุรุดดีนใน ฮ.ศ. 544 (ปี ค.ศ. 1149- 1150) นุรุดดีนยึดเมืองอะปาเมียสได้ (ในภาษาอาหรับเรียกว่า อะฟามีอะฮ)

ปี ฮ.ศ. 546 นุรุดดีนรบแพ้โยสเซลินที่ 2 แต่ต่อมานุรุดดีนเป็นฝ่ายรุกจนจับตัวโยสเซลินได้ (โยสเซลินเป็นผู้นำทัพของพวกแฟรงค์ที่เต็มใจ) ซึ่งชาวมุสลิมถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ หลังจากนั้นนุรุดดีนยกทัพเข้าตีเมืองดูลุก (Duluk) ของพวกครูเสดได้อีก

ในช่วงนั้นที่เมืองดามัสกัส มีปัญหาความยุ่งยากต่าง ๆ อยู่ นุรุดดีนได้ยกทัพไปช่วยยึดดามัสกัสไว้ เคาะลีฟะฮ ที่กรุงแบกแดดได้ประทานตำแหน่ง อัล-มาลิก-อัล-อาดิล-กษัตริย์ผู้ทรงธรรมแก่เขา ขณะนั้นการศึกษาสงครามสงบลงชั่วคราว เนื่องจากเกิดแผ่นดินไหวที่ซีเรีย นุรุดดีนจึงได้ซ่อมแซมสถานที่สำคัญต่าง ๆ เมื่อเคาะลีฟะฮ แห่งแบกแดดชื่อ อัลมุกตะฟีเสียชีวิต ลูกชายชื่อ อะบลมุซัฟฟัร ยูสุฟ เขามารับตำแหน่งแทน โดยมีชื่อตามตำแหน่งว่า อัล-มุสตันญิด บิลลาฮ เป็นเคาะลีฟะฮ คนที่ 32 ของวงศ์อับบาสิยะฮ

หลังจากนั้นอีก 9 ปี ราชวงศ์ฟาฏิมียะฮ อ่อนแอ เคาะลีฟะฮ องค์สุดท้ายชื่อ อัล-อาซิด ลิดดีนิลลาฮ ได้ล้มป่วย บ้านเมืองจึงอยู่ในมืออุปราชชื่อ ซาวิร์ อัลสะฮะดีย พวกขุนนางจึงคิดจะกำจัดซาวิร์ ซาวิร์จึงหนีไปที่เมืองดามัสกัส ขอให้นุรุดดีนช่วย โดยสัญญาว่า เมื่อยึดอำนาจคืนมาได้ จะให้กองทัพอียิปต์ช่วยรบตามพวกครูเสด นุรุดดีนจึงส่งกองทัพไปอียิปต์ โดยการนำของ อะสัดุดดีน ชีรหมย (สิงห์แห่งภูเขา) ผู้เป็นลุงของเคาะลาหุดดีน แต่เมื่อซาวิร์ได้อำนาจคืนแล้ว กลับร่วมมือกับพวกแฟรงค์ขับชีรหมยออกจากอียิปต์

ในเดือนเราะมะฎอน อ.ศ. 559 (สิงหาคม ปี ค.ศ. 1164)

นุรุดดีนถูกกองทัพพวกแฟรงค์และกรีกโจมตีอย่างหนัก แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะนุรุดดีนได้ ถูกตีแตกพ่ายอย่างยับเยิน เจานครและนักรบต่าง ๆ ถูกจับเป็นเชลย นุรุดดีนสามารถยึดเมืองต่าง ๆ ได้อีก

ในเดือนเราะบียุลฆานีย ฮ.ศ. 562 (มกราคม กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1167) ชिरम्मอ ยกทัพไปยึดยึดใหม่ ชาวัวร์ได้พวกแฟรงค์มาช่วยไว้ หัวหน้าครูเสดชื่อ อะมอริ (Amaury) ที่อยู่เยรูซาเล็มได้ยกทัพไปช่วยชिरम्मอรบได้ชัยชนะ และได้ทำสัญญากันคือ อะมอริตกลงถอนทหารออกจากอียิปต์ และสัญญาจะไม่เกี่ยวข้องกับเมืองนี้อีก ชिरम्मอยอมถอนทหารออกจากอเล็กซานเดรีย โดยรับค่าทำขวัญเป็นทองคำหนัก 100,000 บาท แต่ปรากฏว่าชาวัวร์ได้ทำสัญญาลับกับพวกแฟรงค์ ให้มีกองทหารอยู่ที่ไคโร และเมืองท่าต่าง ๆ ได้ โดยชาวัวร์จ่ายทองปีละหนึ่งแสนบาท แต่ปรากฏว่าพวกครูเสดที่เขาครองเมืองเหล่านี้หยาบช้าและทารุณจนชาวอียิปต์ทนไม่ได้

เคาะลีฟะฮ์ผู้หนึ่ง ชื่อ อัล-อาซิด ลิตดีนิลลาฮ์ จึงส่งหนังสือขอความช่วยเหลือจากนุรุดดีน นุรุดดีนส่งชिरम्मอ มาอีกครั้งพร้อมทั้งกองกำลังอีกเป็นจำนวนมาก เมื่อมาถึงซานเมือง พวกครูเสดก็โหดหลบหนีไปก่อนแล้ว พร้อมด้วยทรัพย์สินที่ปล้นจากชาวอียิปต์มา

วันที่ 8 มกราคม ปี ค.ศ. 1169 ชिरम्मอ ได้ยกทัพเข้ากรุงไคโร เคาะลีฟะฮ์ได้สำเร็จโทษชาวัวร์ตั้งชिरम्मอเป็นอุปราชแทน อีก 2 เดือนต่อมา ชिरम्मอเสียชีวิต และมีผู้รับตำแหน่งแทน ชื่อ อุไมษ เคาะลาหุดดีน ซึ่งเป็นหลานชายของ ชिरम्मอ และชานานนามว่า อัลมาลิก อันนาศิร อัล-สุลฏอน เคาะลาหุดดีนผู้สุฟ (เกิดที่เมืองตุรกี ที่ฝั่งแม่น้ำไคกริส ปี ค.ศ. 1138 เป็นพวกเคอริดขี เชื้อสายตุรกี บิดาชื่อ นัจญุมุดดีน อัยยูบ) ซึ่งผู้นี้ต่อมาได้เป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ของมุสลิม ในขณะนั้นเคาะลีฟะฮ์ สุขภาพไม่แข็งแรง ได้ป่วยหนัก เคาะลาหุดดีนผู้อยู่ในแนวหน้าหะยีเยฮ์อย่างเคร่งครัด จึงได้ประกาศอำนาจของเคาะลีฟะฮ์แห่งแบกแดดเหนือดินแดนอียิปต์ เมื่อถึงเวลานมาซุมุอะฮ์ก็ให้ออกนามเคาะลีฟะฮ์ของแบกแดดแทน เพราะวงศ์ฟาฏิมียะฮ์แห่งอียิปต์เป็นเชื้อฮะยีเยฮ์

ปี ค.ศ. 1170 เคาะลีฟะฮ์อัลมุสตันญิดเสียชีวิต ลูกชายชื่อ อุมุมุฮัมมัด หะสัน รับตำแหน่งแทน มีนามว่า อัล มุสตะซอฮิ บิ อัมริลลาฮ์ เป็นเคาะลีฟะฮ์องค์ที่ 33 ของวงศ์อับบาสิยะฮ์

ในปีเดียวกันนี้ ลูกชายคนที่ 3 ของซังยี ชื่อ กุดบุดดีน เมาดูด เสียชีวิต และมีลูกชายชื่อ สัยฟุดดีน หมอชื่อที่ 2 ขึ้นครองตำแหน่งแทน ในตอนนี้สภาวะทางการเมืองของโมสุล เกิดความวุ่นวายขึ้น นุรุดดีนก็ได้ยกทัพมาช่วยเหลือหลานชาย ต่อมาในเดือนมกราคม ฮ.ศ. 567 เคาะลีฟะฮ์ที่มีสุขภาพไม่แข็งแรงหนักของอียิปต์ก็เสียชีวิต เคาะลาหุดดีนจึงได้เป็นอุปราชของนุรุดดีน และได้ปกครองดินแดนอียิปต์ทั้งหมด

ในเดือนเซาวาล ฮ.ศ. 569 หรือในช่วง 15 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1174 นุรุดดีนได้เสียชีวิต เคาะลาหุดดีนจึงมีอำนาจเด็ดขาดในอียิปต์ ฮิญาซและยะมัน แต่ยังคงขึ้นต่อพวกซัลญุกอยู่ นุรุดดีนมีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่า อิสมาอิล ไดนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิกุศ-ศอลิห อายุ 11 ปี

เมื่อนุรุดดีนเสียชีวิต เคาะลาหุดดีนก็ได้ส่งบรรณาการไปยังอัลมาลิกุศศอลิห พวกเขาเห็นว่าลูกชายของนุรุดดีนนั้นยังมีอายุน้อยเกินไป เคาะลาหุดดีนได้ส่งหนังสือไปตักเตือนพวกเขาว่าถ้าไม่เชื่อฟังก็จะเข้ามาปกครองดามัสกัส ในขณะที่นั้นขุนนางชื่อ กุมุซตาจิน (Gumushtagin) พามาปรึกษาออลิห หนีไปเมืองอเลปโป ทำให้พวกแฟรงค์เข้ามาโจมตีเมืองได้อย่างสะดวก พวกครูเสดเองก็ยกทัพเข้ามาล้อมเมือง และถอยทัพไปเมื่อได้รับค่าทำขวัญกันมาก ทำให้เคาะลาหุดดีนโกรธมากพอ จึงยกทัพเขายึดดามัสกัสไว้ แต่เขาไม่เข้าไปพักในสถานที่ของนุรุดดีน เพราะถือว่าเป็นเจ้านายเก่า และตัวเองเป็นเพียงอุปราชเท่านั้น จึงได้ไปพักที่บ้านพ่อและได้เขียนจดหมายถึงมาลิกุศศอลิห ว่าเขามาที่ดามัสกัสเพื่อป้องกันเมือง แต่พวกเขาที่เป็นศัตรูกับเขากลับตอบจดหมายกลับมาว่าเขารุนแรง ว่าเขาคือคนเนรคุณ เขาจึงได้เดินทางไปเมืองอเลปโป เพื่อจะพบลูกชายของเจ้านายและจะได้ชี้แจง

แต่กลับพบกับปฏิภิกิริยาที่ไม่เป็นมิตรจากลูกของเจ้านายและมีหน้าซำยังชักชวนชาวเมืองให้ต่อสู้กับเขา
หาวาเป็นคนเนรคุณ เคาะลาหุดดินจึงต้องสุรบจนพวกนี้ลาถอยเขาเมืองไป

มาลิกศศอลิห ได้ขอความช่วยเหลือจากสัยฟุดดิน ขอซีที่ 2 (Saifuddin Ghazi II)
เคาะลาหุดดินได้พยายามที่จะยืนยันความจงรักภักดีและยอมสละชีวิตเพื่อจะปกป้องบ้านเมือง
แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นการดูถูก เย้ยหยัน และระดมพวกครูเสดให้มาสุรบกับเขา
อย่างไรก็ตามเคาะลาหุดดินก็ตีแตกพ่ายไป มาลิกศศอลิหและสัยฟุดดิน ขอซีที่ 2
ถูกตีพ่ายไปเช่นกันและเสียเมืองต่าง ๆ ทำให้มาลิกศศอลิห ต้องยอมทำสัญญาสงบศึก
โดยส่งลูกสาวคนเล็กซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ ไปให้เคาะลาหุดดิน เคาะลาหุดดินให้ความเอ็นดูเด็กคนนี้
จึงยอมทำสัญญากับวงศ์ของนุรุตดิน และมอบของกำนัลให้ สัญญาฉบับนี้ เขาได้ปกครองเมืองตามัสกัสอย่างเด็ดขาด
เคาะลีฟะฮ์ทางเมืองแบกแดดจึงตั้งให้เป็นสุลฎอน เจาเมืองผู้ครองนครต่าง ๆ พากันสวามิภักดิ์ต่อเขา
เพราะเชื่อกันว่าเขาจะให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือเมื่อมีภัย เคาะลาหุดดินจึงมีอิทธิพลเรื่อยมา

เมื่อกล่าวถึงพวกครูเสดในเยรูซาเล็ม ได้รับการสนับสนุนในเรื่องกำลังคน
อาวุธและเสบียงจากทางยุโรปมากขึ้น มีทั้งพวกนักรบที่ต้องการชัยชนะ พวกที่ผจญภัยแสวงหาความร่ำรวย
พวกคลั่งศาสนา พวกอาชญากรที่หนีคดี ต่างพากันมาที่ชายฝั่งซีเรีย
ในขณะนั้นอะมอร์รีเป็นผู้ครองเมืองเยรูซาเล็มได้เสียชีวิตลง ลูกชายชื่อบอลด์วินที่ 4 ป่วยเป็นโรคเรื้อน
พี่สาวของบอลด์วินชื่อสิบิลลา (Sybilla) มีลูกชายกับสามีเก่าชื่อวาลบอลด์วิน เช่นกัน
ต่อมาสิบิลลาได้แต่งงานใหม่กับกาย เดอ ลูสิกันัน (Guy de Lusignan) บอลด์วินที่ 4
จึงตั้งให้พี่เขยคนนี้เป็นผู้สำเร็จราชการ แต่ต่อมาเขาได้ตั้งเรมมอนด์แห่งตริโปลีเป็นแทน
และเขาได้คืนสมบัติให้กับหลานชายบอลด์วินที่ 5 ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ ต่อมาเมื่อเด็กคนนี้ตาย
ผู้เป็นแม่จึงเป็นราชินีของเยรูซาเล็ม ในปี ค.ศ. 1189 เป็นต้นมา

ในสมัยบอลด์วินที่ 4 นั้นได้มีการทำสัญญาระหว่างพวกครูเสดกับเคาะลาหุดดิน
ซึ่งชาวมุสลิมให้ความเคารพต่อสัญญาฉบับนี้ แต่พวกครูเสดถือเป็นแค่การพักรบชั่วคราวเท่านั้น ปี ค.ศ. 1189
พวกครูเสดที่ชื่อ เรโนด หรือเรย์นัลแห่งชาติลอง ได้ปล้นคาราวานมุสลิมและฆ่าผู้คน
ทำให้เคาะลาหุดดินโกรธเป็นอย่างมาก จึงยกทัพไปแก้แค้น ผลการสุรบพวกครูเสดตายนับหมื่นคน
ซึ่งในจำนวนนี้รวมถึง กาย เดอ ลูสิกันัน ซึ่งเป็นสามีของสิบิลลาด้วย และเรโนดแห่งชาติลอง
ได้ถูกประหารชีวิตในฐานะผู้ที่ก่อเหตุแห่งสงคราม หลังจากพวกครูเสดแตกทัพไป
เคาะลาหุดดินจึงได้มุ่งไปยึดเยรูซาเล็ม ซึ่งมีพลเมืองอยู่กันหนาแน่น มีทหารถึง 60,000 คน

ในครั้งนั้นเคาะลาหุดดินได้บอกกับพวกนั้นว่า เขาตระหนักดีว่า
เมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองของพระเจ้าและเขาก็ไม่ต้องการให้เป็นไปด้วยเลือด ขอให้เลิกสู้รบกัน
แล้วเขาจะแบ่งทรัพย์สินและที่ดินให้ทำการเพาะปลูกอย่างเพียงพอ แต่สิ่งที่ได้รับคือคำดูถูก
เยาะเย้ยจากพวกครูเสดอีก ทำให้นักรบมุสลิมหาญอย่างเขาแค้นเคืองเป็นอย่างมาก
เขาจึงสาบานว่าจะแก้แค้นให้กับชาวมุสลิมทั้งหลายที่ถูกฆ่าและทารุณกรรมจากกอดเฟรย์แห่งบุงยอง

เมื่อช่วงแรกที่ยกทัพเข้าตีพวกครูเสด หลังจากที่ได้ล้อมเมืองไว้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งแล้ว
ทำให้พวกครูเสดอ่อนกำลังลงอย่างมาก จึงขอความเมตตาจากเคาะลาหุดดิน
ทำให้เขาใจอ่อนยอมให้พวกกรีกและพวกซีเรียคริสเตียนอยู่ในอาณาจักรโดยมีสิทธิ์เหมือนพลเมืองทุกอย่าง
สวนพวกทหารต้องกลับถิ่นฐานของตนเองพร้อมกับลูกเมียภายใน 40 วัน
โดยให้ทหารของสุลฎอนคุ้มครองไปจนถึงเมืองตริโปลี และให้เสียค่าไถ่ตัวผู้ชาย 10 ดินาร์ หญิง 5 ดินาร์ เด็ก 1
ดินาร์ ซีเรีย ถ้าไม่มีจ่ายก็ต้องเป็นเชลย แต่มันเป็นเพียงกฎในสงครามยึดครองเท่านั้น
ในความเป็นจริงแล้วเคาะลาหุดดินได้ใช้เงินค่าไถ่ตัวคนพวกนี้กว่าหมื่นคน
น้องชายของเขาก็ปล่อยเชลยให้เป็นอิสระถึง 7,000 คน พวกคนแก่ที่พวกคริสเตียนต้องแบกกลับ
เขาก็จัดหาหาเงินพาหุนะให้และยังให้เงินช่วยอีกด้วย เมื่อพวกผู้หญิงที่ถูกปล่อยไปขอรองให้เขาคืนสามี พ่อ และลูก
ของพวกเธอเหล่านั้นด้วย เขาก็เกิดความสงสารและยินยอมให้ตามนั้น และยังได้บริจาคเงินช่วยเหลือเด็กกำพร้า
และนักรบทั้งหลายที่เคยสุรบกับเขาให้ได้รับการรักษาพยาบาล สิ่งนี้คือมนุษยธรรม
ที่เคาะลาหุดดินแสดงต่อพวกครูเสด ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพวกครูเสดที่เคยฆ่าฟันมุสลิม

ทำร้ายและทารุณกรรมต่าง ๆ กับเด็ก และผู้หญิงชาวมุสลิม

เศาะลาหุดดีนมีความเคารพต่อศาสนสถานในเยรูซาเล็ม เขาไม่ยอมเข้าเมืองจนกว่าทุกคนจะอพยพออกไปหมด และเมื่อเขาไปแล้ว ในวันศุกร์ที่ 27 เดือนเราะญับ ฮ.ศ. 583 เขาได้ทำพิธีละหมาดที่นั่นด้วย ต่อมาพวกคริสเตียนที่ถูกปล่อยไปบางพวกได้รวบรวมกำลังคนย้อนกลับมาทำสงครามอีก แต่ก็ไม่สามารถที่จะเอาชนะเศาะลาหุดดีนได้ แม้วางจะขอกำลังสนับสนุนจากทางยุโรปให้มาสมทบก็ตาม การทำสงครามกันจึงยืดเยื้อเรื่อยมา

นับตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1095 ที่สงครามครูเสดเริ่มขึ้น ดินแดนในเอเชียไม่เคยสงบสุขเลย พวกครูเสดจะยกทัพมาตีเมืองต่าง ๆ ที่อ่อนแออยู่ตลอดเวลา ช้าในบางครั้งมุสลิมด้วยกันก็เป็นศัตรูกันเอง จึงต้องทำสงครามกันตลอด

สงครามครูเสดครั้งที่ 4

เมื่อเศาะลาหุดดีนเสียชีวิตแล้ว ได้เกิดปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ จากลูก ๆ ของเขา เศาะลาหุดดีนมีลูกชาย 3 คนคือ อะลีย อุษมาน และซอซี ต่างก็ได้รับสิทธิปกครองเขตแดนต่างกันไป รวมทั้งน้องชายของเศาะลาหุดดีนชื่อสัฟุดดีน (ผู้ได้รับฉายาว่า อัล-มาลิก อัล-อาดีล เป็นแม่ทัพที่มีความสามารถและชำนาญการรบไม่แพ้ผู้ใด) เมื่อลูก ๆ ของเศาะลาหุดดีนทะเลาะกัน สัฟุดดีนจึงได้รวบรวมอำนาจไว้ เมื่อพวกครูเสดยกทัพมาทางทะเลยึดเมืองบัยรุตได้ เป็นการทำลายสัญญาที่ทำไว้ในสมัยของเศาะลาหุดดีน สัฟุดดีนจึงได้ยกกองทัพไปปราบพวกครูเสด และทำสัญญาสงบศึกอีก 3 ปี แล้วจึงยกกองทัพกลับ ในตอนต้น ๆ โป๊ปเซเลสทีน (Celestine III) เป็นผู้ที่ยุ้ให้เกิดสงครามครูเสด

สงครามครูเสดครั้งที่ 5

หลังจากนั้นอีก 3 ปีต่อมา โป๊ปอินโนเซนต์ที่ 3 (Innocent III) ได้ทำการประกาศสงครามอีก โป๊ปได้ปลุกระดมใหญ่ศัตรีในทวีปยุโรปยกทัพมารวมรบเพื่อตีเมืองเยรูซาเล็ม แต่ครั้งนี้พระเจ้าริชาร์ดใจสิงห์แห่งอังกฤษไม่ทรงเห็นด้วย ไปรวบรวมผู้คนได้เป็นกองทัพขนาดใหญ่ ในคราวนี้เป็นโชคดีของมุสลิม เพราะพวกนี้โดยยกทัพมุ่งไปเมืองคอนสแตนติโนเปิล แทนที่จะไปเอเชียย่อย เมืองคอนสแตนติโนเปิล เป็นที่ตั้งของพวกคริสตชนกายออร์โธดอกซ์ เมืองคอนสแตนติโนเปิลจึงถูกพวกครูเสดยึดได้ง่าย เมืองถูกเผาทำลาย นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า ไฟลุกโชนสูงถึง 1 ลีค (ประมาณ 3 ไมล์) เป็นเวลา 8 วัน 8 คืน แม่โป๊ปจะรู้สึกสลดใจต่อการกระทำของพวกครูเสด แต่ก็ไม่สามารถที่จะยับยั้งได้ ทั้งผู้หญิงและเด็ก ถูกฉุดฆ่าและสับเป็นท่อน ๆ โดยพวกคริสเตียนเหล่านี้

พวกครูเสดโรมันได้ครองเมืองอยู่ถึง 40 ปีเศษ ในที่สุดพวกกรีกสามารถกอบกู้เมืองคืนมาได้ และปกครองอยู่อีกราว 200 ปี จึงได้เสียเมืองให้พวกตุรกีอูซมานียะฮ์ (ที่ฝรั่งเรียกว่า อาณาจักรออตโตมัน แห่งตุรกี)

สงครามครูเสดครั้งที่ 6

นับเป็นสงครามครั้งที่รุนแรงและโหดร้ายที่สุด เพราะมีการปลุกระดม ปลุกฝังแนวความคิดให้พวกเด็ก ๆ และผู้หญิง เข้าไปรวมรบในปาเลสไตน์ด้วย โดยเด็กฝรั่งเศสชื่อ สตีเฟน อายุ 12 ปี บอกว่าพระเยซูมีบัญชาให้ตนเองยกกองทัพครูเสดของพวกเด็ก ๆ ไปช่วยกอบผมสุสานบริสุทธิ์ของพระองค์ เด็ก ๆ เกิดความตื่นเตนกับคำพูดอวดอ้างของสตีเฟน ต่างพากันไปชุมนุมเพื่อนสนับสนุนพวกคลั่งศาสนา ประกอบกับได้มีการอ้างถึงคัมภีร์ไบเบิลใหม่ เช่น มัดธาย 21 : 17 ความว่า "เสียงที่ออกจากปากเด็กก่อนและทารกนั้นเป็นคำสรรเสริญอันแท้จริง" พวกเด็ก ๆ ในเยอรมันจึงรวมตัวกันเกือบ 4 หมื่นคน เดินทางข้ามภูเขาแอลป์มุ่งหน้าที่จะไปยังประเทศอิตาลี โดยหวังว่าจะเห็นปาฏิหาริย์ทะเลแยกออกให้พวกเขาเดินผ่านไปยังปาเลสไตน์ได้ แต่การเดินทางที่ยาวไกล ต้องพบกับความยากลำบากและความหนาวเหน็บ ทำให้เด็ก ๆ ต้องล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ฝ่ายเด็ก ๆ ชาวฝรั่งเศสเกือบ 3 หมื่นคน แม้จะเดินทางมาถึงเมืองท่ามาร์เซลส์ได้ แต่พวกเขาก็ผิดหวัง เพราะไม่เห็นทะเลแยกออกจากกันจึงพากันกลับ

ไปป์ได้ขอให้พวกเด็ก ๆ ชาวเยอรมันเดินทางกลับบ้าน ยังคงมีแต่เด็ก ๆ ชาวฝรั่งเศส 4-6 พันคนที่ยังคงปักหลักอยู่ที่เมืองมาร์เซลส์ ทำให้ถูกพวกพ่อค้าที่เห็นแก่ตัวทั้งหลาย ได้อาศัยจัดเรือเพื่อนำเด็ก ๆ เหล่านั้นไปยังปาเลสไตน์ เพียงเพื่อการมุ่งหาแดผลกำไร แม้จะเป็นจากกลุ่มเด็ก ๆ ก็ตาม โดยการนำเด็กเหล่านั้นไปยังเมืองอเล็กซานเดรีย และเมืองท่าอื่นๆ ซึ่งเป็นตลาดคาทาสแทน แสดงให้เห็นว่าแม่แต่ลูกหลานคริสเตียนครูเสด ก็ยังถูกพวกคริสเตียนด้วยกันเองนำตัวไปขายเป็นทาส เจตนาการทำสงครามครูเสดนั้น ได้เปลี่ยนไปนับแต่นั้น เพราะผู้ที่เขาไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น ต่างมุ่งที่จะกอบโกยประโยชน์อย่างไร้มนุษยธรรม

ในระหว่างปี ค.ศ. 1216-1217 โป๊ปอินโนเซนต์ที่ 3 ได้ประกาศสงครามอีกครั้ง ในครั้งนี้กษัตริย์เมืองฮังการี ดยุกแห่งเมืองออสเตรียและบาวาเรีย รวมทั้งเจ้าเมืองต่าง ๆ ได้รวบรวมคนถึง 250,000 คน เดินทางไปอียิปต์เพื่อตีเมืองดิมยาด (Damietta) สัยฟุดดินยกทัพจากทางเหนือเพื่อมาช่วย แต่ได้เสียชีวิตกลางทาง หลังจากพวกครูเสดล้อมเมืองไว้ถึง 18 เดือน จึงเขายึดดิมยาดได้ และทำการทารุณชาวเมืองดิมยาด หลังจากนั้นจึงได้ยกกองทัพต่อไปที่ไคโร ขณะนั้นเองลูกชายของสัยฟุดดิน มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัล-กามิล เป็นผู้ปกครองเมืองอยู่ ได้ขอทำสัญญาสงบศึกกับพวกครูเสด โดยยอมคืนเมืองต่าง ๆ ที่เศาะลาหุดดีนตีมาได้ ให้พวกครูเสด แต่พวกครูเสดไม่ยอม ชาวมุสลิมจึงได้พึ่งเชือกกันน้ำ เพราะขณะนั้นน้ำในแม่น้ำไนล์กำลังขึ้น และพวกครูเสดอยู่ในที่ลุ่ม ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พวกครูเสด และกองกำลังได้ล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ขาดการติดต่อกับเมืองอื่น ๆ พวกครูเสดจึงเป็นฝ่ายขอทำสัญญาสงบศึกเสียเอง โดยยอมคืนเมืองดิมยาดให้แก่มุสลิมและได้ยกทัพกลับในเวลาต่อมา

สงครามครูเสดครั้งที่ 7

ในระหว่าง ค.ศ 1216-1217 โป๊ปอินโนเซนต์ที่ 7 ได้ประกาศสงครามครูเสดอีกครั้ง คราวนี้เจ้าเมืองฮังการี, ดยุกแห่งออสเตรียและบาวาเรียและพวกเจ้านครต่าง ๆ ได้รวมกำลังกันประมาณ 250,000 คน เพื่อไปตีพวกมุสลิมที่เมืองดิมยาด (damietta) สัยฟุดดีนได้ยกทัพจากทางเหนือมาช่วย แต่ตายเสียกลางทาง มุสลิมมีนั้ได้สูญเสียแม่ทัพสำคัญอีกคนหนึ่งรองจากเศาะลาหุดดีนหลังจากล้อมเมืองอยู่ 18 เดือน พวกครูเสดจึงเขายึดเมืองดิมยาดได้และได้ประกอบอาถรรพณ์ต่างๆ อย่างๆ ที่พวกเขาได้เคยกระทำมาแล้ว พวกนี้จึงยกทัพไปไคโร เวลานั้นลูกชายของสัยฟุดดีน ชื่อ นะซีรุตดีน มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัลกามิล ปกครองอยู่ ได้ขอรองทำสัญญาสงบศึกโดยจะคืนเมืองต่างๆที่เศาะลาหุดดีนตีได้แก่พวกครูเสด แต่พวกนี้ไม่ยอม เวลานั้นแม่น้ำไนล์กำลังขึ้น พวกครูเสดอยู่ทางลุ่ม

พวกมุสลิมมีนจึงได้พึ่งเชือกกันน้ำทำให้น้ำท่วมพวกนี้เสียหายเป็นจำนวนมากขาดการติดต่อจากเมืองอื่น และคนตายลอยเป็นแพ พวกครูเสดจึงทำสัญญาสงบศึกโดยยอมคืนเมืองดิมยาตคืนให้แก่มุสลิมแล้วยกทัพกลับ

ยังไม่ทันที่ไอสงครามจะจางหาย พวกพี่น้องเหล่านี้ซึ่งเป็นลูกของสยัฟุดดินเกิดทะเลาะกันอีก คนหนึ่งไปทำสัญญาลับๆ กับพระเจ้าเฟรดเดอริกที่ 2 แห่งเยอรมันนี้ ทำให้เกิดสงครามครูเสดครั้งต่อไป

สงครามครูเสดครั้งที่ 8

ลูกชายคนที่ 2 ของสยัฟุดดิน ชื่อว่า อีสา มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อัล-มุอ์ซซัม ต้องการแยกอำนาจจากพี่ คือ อัล-มาลิก อัก-กามิล จึงไปทำสัญญากับศัตรู คือ พวกเฟรดเดอริกที่ 2 เมื่อมุอ์ซซัมเสียชีวิตลง ในปี ฮ.ศ. 624 (ค.ศ. 1227) ลูกชายชื่อดาวูด มีนามตามตำแหน่งว่า อัล-มาลิก อันนาศิร ได้ปกครองดินแดนในสวนนั้นต่อมา พี่คนโตของมุอ์ซซัมคือกามิลและน้องคนเล็กชื่อ อัซรอฟ จึงยกทัพเขายึดเมืองดามัสกัส แล้วให้ดาวูดปกครองเมืองฮัรรอน เอเดสสาและร็อกกะแทน

ใน ค.ศ. 1229 เฟรดเดอริกที่ 2 ยกทัพมาถึงซีเรีย เฟรดเดอริกได้เจรจากับกามิล ตกลงทำสัญญาซึ่งในสัญญานั้นมีอายุ เป็นเวลา 10 ปี 6 เดือน 10 วัน ความว่า ให้เฟรดเดอริกเข้าครองเมืองเยรูซาเล็ม เมืองบัยตุลละห์ม (เมือง เบธเลเฮม) เมืองนาซาเรส และเมืองอื่น ๆ ระหว่างยัฟพะถึงอักกะได้ และยอมให้มุสลิมมีสิทธิประกอบศาสนกิจในเมืองเหล่านี้ได้อย่างเสรี แต่ทั้งมุสลิมและคริสต์เดียนไม่เห็นด้วยกับสัญญาฉบับนี้ ทางฝ่ายมุสลิมเกิดความแค้นเคืองที่กามิลยกเมืองที่เศาะลาหุดดีนตีมาได้ให้แก่พวกครูเสด ส่วนพวกครูเสดก็ไม่ยอมรับพวกมุสลิม เพราะถือเป็นพวกนอกศาสนา ไม่ยอมให้ประกอบศาสนกิจได้ ไปเองก็ไม่พอใจเฟรดเดอริกที่ยกทัพไปตามลำพัง จึงประกาศให้เป็นพวกนอกศาสนา เมื่อทำสัญญาเสร็จ เฟรดเดอริกจึงได้ยกทัพกลับ

กามิลเสียชีวิตลง ในวันที่ 8 มีนาคม 1238 มีลูกชายคนหนึ่งชื่อ ออบูบักร ครองราชสมบัติแทน แต่เนื่องด้วยความเป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต ทำให้ลูกผู้พี่คือ ดาวูด ได้ยึดเมืองคืนและกอบกู้เมืองเยรูซาเล็มให้กลับมาเป็นของมุสลิมอีกครั้ง

สงครามครูเสดครั้งที่ 9

กษัตริย์ของฝรั่งเศส หลุยส์ที่ 9 ได้ยกกองทัพมาทางทะเลขึ้นบกที่ดิมยาตและเขามายึดเมืองได้ซึ่งในขณะนั้น อัล-มาลิก อัศ-ศอลิหฺ นัจญ์มุดดิน อัยยูบ ได้เสียชีวิตลง เมื่อลูกชายของศอลิหฺ ชื่อ ดุรอนชาฮฺ เดินทางกลับมาจากเมโสโปเตเมีย ได้ทราบข่าว แต่เนื่องจากไม่ถูกกับพวกบ่าวของพ่อ คือพวกมัมลุก จึงได้ถูกแม่เลี้ยงชื่อนางชะญัวร์สั่งให้คนลอบฆ่า แล้วนางก็สถาปนาตนขึ้นเป็นราชินีมุสลิม แต่ผู้อยู่เบื้องหลังที่แท้จริงคือ มัมลุก (ชื่อมุอ์ซุดดีน อัยบาก) นั่นเอง ซึ่งต่อมานั้นเป็นตนราชวงศ์มัมลุกกียะฮฺ วงศ์นี้ปกครองตั้งแต่ ค.ศ. 1250 ถึง 1390 เป็นเวลาถึง 140 ปี

ต่อมาอัยบาย เกิดความขัดแย้งกับพวกหลานของเศาะลาหุดดีน ซึ่งเป็นที่สุดของราชวงศ์อัยยูบียะฮฺ ก่อให้เกิดการล่มสลายของราชวงศ์ลง และวงศ์มัมลุกกียะฮฺ ก็ได้ขึ้นมาแทน

ในช่วงเวลานี้ ทางตะวันออกก็เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น คือ พวกมองโกลเลียโดยการนำของเจงกิสข่าน ได้เดินทางมาทางยุโรป และบรรดาลูกหลานของเจงกิสข่านได้ยึดเมือง แบกแดด ซึ่งมีชาวเมืองประมาณ 2 ล้านคน และเผาทำลายบ้านเมืองลงหมด ทำให้วงศ์อับบาซียะฮ์สิ้นสุดลง โดยมีเคาะลีฟะฮ์ องค์สุดท้าย คือองค์ที่ 37 ชื่อ อัลมุสตะอิมบิลลาฮ์ เป็นผู้ปกครอง เมื่อ ฮ.ศ. 640 (ค.ศ. 1242) พวกมัมลุกสามารถต้อนกองทัพของพวกมองโกลเลียไว้ได้ และเป็นการกันไม่ให้รุกรานไปจนถึงซีเรีย และอียิปต์

สงครามครูเสดครั้งที่ 10

พระเจ้าหลุยส์ที่ 9 แห่งฝรั่งเศส เดินทางกลับทวีปยุโรป และขอให้ไปป์ปอลิโอโซให้พระเจ้าเฟรดเดอริกที่ 2 ของเยอรมัน ใน ปี ค.ศ. 1270 พระองค์ได้ทรงชักชวนให้พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 1 ของอังกฤษมาร่วมทำสงครามครูเสดอีก แต่พระเจ้าหลุยส์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยโรคระบาดที่เมืองคาร์เธจเสียก่อน พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดได้เสด็จกลับจากปาเลสไตน์เมื่อ ปี ค.ศ. 1271 ถึงอังกฤษ ปี ค.ศ. 1274

ครั้งสุดท้ายมีการเคลื่อนไหวที่จะทำให้เกิดสงครามครูเสดขึ้นมาอีกโดย ปีอุสที่ 2 ในช่วงปี ค.ศ. 1460 แต่เมื่อไปป์เสียชีวิตลง ในปี ค.ศ. 1464 เรื่องสงครามครูเสดก็ไต่ยุติลง สงครามครูเสดทำให้เกิดผลลัพธ์ทางอ้อมหลายประการด้วยกันคือ

- บ้านเมืองของชาวตะวันตกได้รับการทำนุบำรุงจากเงินของพวกเจ้าขุนมูลนาย อัศวินนักรบทั้งหลายที่ไปทำสงครามแล้ว ไม่ได้กลับมา ส่วนพวกที่ไม่ได้เสียชีวิตในการรบ ก็ต้องจ่ายเงินเพื่อช่วยทำสงคราม ทำให้เสียดุลย์ในการมีทรัพย์สิน อำนาจของกษัตริย์มีมากขึ้น
- ชาวตะวันตกได้รับความรู้ใหม่ ๆ หลายอย่างจากชาวมุสลิม เช่นเรื่องโรงสีลม การใช้เข็มทิศเดินเรือ ทำให้อุตสาหกรรมเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ส่วนชาวอิสลามเองก็ได้รับความรู้จากพวกคริสตชนมากมายเช่นกัน
- ในการสำรวจพื้นที่เพื่อทำการสงครามที่ต่อเนื่องนั้น ทำให้ชาวเวนิสผู้หนึ่งมีชื่อเสียงขึ้นมา คือมาร์โคโปลโล

ประวัติศาสตร์คริสต์

เราไม่ได้แสวงหาความสงบเพื่อที่จะสู้ แต่เราสู้เพื่อที่จะมีความสงบ ดังนั้น จงมีความสงบเมื่อต่อสู้ ท่านจะได้พิชิตทุกคนที่ท่านสู้ด้วย และทำให้พวกเขาได้ไปสู่สันติสุข (The Christian Classics Ethereal Library, 2000)

ในเวลาต่อมา ระหว่างปี ค.ศ. 1095-1291 เกิดสงครามระหว่างศาสนิกชนของศาสนาคริสต์กับศาสนาอิสลาม เรียกว่า "สงครามครูเสด" สาเหตุของสงครามเนื่องมาจากผู้นับถือศาสนาอิสลาม (มุสลิม) ได้เขายึดครองกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นนครศักดิ์สิทธิ์ที่คริสต์ศาสนิกชนเดินทางไปจาริกแสวงบุญ เมื่อเป็นเช่นนั้นทางฝ่ายผู้นับถือศาสนาคริสต์จึงได้ต่อต้านการรุกรานของพวกนอกศาสนา (ชาวคริสต์เรียกทุกคนที่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ว่าพวกนอกศาสนา) ทางฝ่ายของศาสนจักรแห่งกรุงโรม โดยพระสันตะปาปาอุบอง ที่ 2 (URBAN II : ค.ศ.1042-1099) ได้ชี้ให้ชาวคริสต์เห็นถึงภัยจากการรุกรานของพวกมุสลิม และทรงสัญญาว่าจะยกบาปและหนี้สินให้แก่ทุกคนที่เขารวมรบในสงคราม (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533: 318) จึงได้จัดเทศกาลครั้งใหญ่ขึ้นเมื่อวันที่ 18-28 พฤศจิกายน ค.ศ.1095 ณ วิหารแคธดรัล ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส และประกาศให้สงครามครั้งนี้เป็น "สงครามตามปรารถนาของพระเจ้า" (God Wills It) หรือ "สงครามศักดิ์สิทธิ์"(Holy War) เพื่อต่อต้านมุสลิม และให้ยึดครองกรุงเยรูซาเล็มคืนจากมุสลิม

การเทศนาครั้งนั้นนับว่ามีส่วนกระตุ้นให้ชาวยุโรปผู้นับถือศาสนาคริสต์จำนวนมากเข้าร่วมรบ ซึ่งเรียกว่าพวกครูเสด (Crusaders มาจากคำว่า Cross หรือไม้กางเขน อันเป็นสัญลักษณ์แทนชาวคริสต์) (วัชร ฤทธาคนี, 2544: 24-25)

ภายหลังจากประกาศสงครามศักดิ์สิทธิ์ของพระสันตะปาปาอุบองที่ 2 สงครามครูเสดจึงได้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งการเริ่มต้นของสงครามครั้งนั้นก่อให้เกิดการต่อสู้ระหว่างผู้นับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลาม โดยมีระยะเวลาในการต่อสู้ยาวนานถึง 196 ปี

ในช่วงปลายของสงครามครูเสด **นักบุญโธมัส อไควนัส (Saint Thomas Aquinas: ค.ศ.1224-1274)** ได้เขียนหนังสือเรื่อง **"ซุมมะ ทิออล-ลอจิกา"** (Summa Theologica: เขียนขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1265-1275) โดยได้พัฒนาเนื้อหาบางตอนเกี่ยวกับสงครามที่เป็นธรรมที่ออกัสตินเสนอไว้ตลอดจนอไควนัสได้เพิ่มเติมทฤษฎีส่วนตัวเขาไปด้วย ในงานเขียนชิ้นนี้อไควนัสได้แสดงทฤษฎีว่าเพื่อให้การทำสงครามเป็นไปด้วยความชอบธรรม ต้องประกอบด้วยปัจจัยสำคัญสามประการ คือ

ประการที่หนึ่ง อำนาจของผู้ปกครอง ผู้ซึ่งควบคุมสั่งการให้ดำเนินสงคราม เนื่องจากสงครามไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลธรรมดาทั่วไปที่จะประกาศสงคราม เพราะเขาสามารถแสวงหาความชอบธรรมของเขาจากศาลยุติธรรมที่เขาที่มีอำนาจอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น สงครามไม่ใช่หน้าที่ของบุคคลธรรมดาทั่วไปที่จะเรียกประชุมประชาชน ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในยามสงคราม และความเอาใจใส่เกี่ยวกับประโยชน์สุขของผู้นั้นในชาติถูกมอบให้กับบุคคลผู้ซึ่งมีอำนาจ มันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะดูแลประโยชน์สุขของผู้นั้นในนคร ราชอาณาจักร หรือจังหวัดที่ขึ้นกับพวกเขา และมันเป็นสิ่งที่ดีที่ขอร้องกฎหมายสำหรับพวกเขาที่จะอาศัยดาบ เพื่อปกป้องประโยชน์สุขของผู้นั้นในชาติจากภัยคุกคามภายใน เมื่อพวกเขาลงโทษผู้กระทำชั่วดังคำกล่าวของผู้เผยแพรศาสนาคริสต์ (Apostle) ที่ว่า **"ผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉย ๆ ไม ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และจะเป็นผู้ลงพระราชอาญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว"** (โรม. 13: 4) ดังนั้น ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นหน้าที่ของพวกเขา ในการอาศัยดาบเพื่อใช้ในการปกป้องประโยชน์สุขของผู้นั้นในชาติจากศัตรูภายนอกเช่นกัน ดังนั้นจึงมีคำกล่าวถึงผู้ซึ่งมีอำนาจว่า "จงช่วยคนอ่อนเปลี้ยและคนขัดสนให้พ้น ช่วยพวกเขาจากมือของคนอธรรม" (พระธรรมสดุดี. 81: 4) และสำหรับเหตุผลนี้ออกัสตินได้กล่าววว่า "ธรรมชาติของการได้มาซึ่งความสงบในหมู่มุคนเป็นความจำเป็นที่อำนาจในการประกาศสงคราม และอำนาจในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสงคราม ควรอยู่ในมือของผู้ที่มีอำนาจสูงสุด"

ประการที่สอง ความมุ่งหมายที่ชอบธรรม กล่าวคือ ผู้ที่ถูกรุกรานสมควรจะถูกรุกราน เพราะพวกเขาสมควรจะได้รับมันจากความผิดซึ่งพวกเขาได้ก่อขึ้น ดังคำกล่าวของออกัสตินที่ว่า **"สงครามที่เป็นธรรมจำกัดความได้ว่าเป็นสงครามที่กระทำไปเพื่อลงโทษ โดยก่อให้เกิดความเสียหายต่อชาติหรือเมืองใด ๆ ก็ตามที่ได้ละเลยที่จะลงโทษพลเมืองของตนที่กระทำความผิด หรือละเลยที่จะคืนสิ่งที่ยึดเอาไปอย่างไม่เป็นธรรม"**

ประการที่สาม มันเป็นสิ่งจำเป็นว่าผู้เข้าร่วมสงครามควรมีเจตนาที่ชอบธรรม เพื่อที่ว่าพวกเขาจะสร้างเสริมสิ่งที่ดีงาม หรือหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย ดังคำกล่าวของออกัสตินที่ว่า "ศาสนาที่แท้จริงถือว่าการสงบสุข จะคงอยู่ตราบเท่าที่สงครามที่ดำเนินอยู่มิได้เกิดขึ้นเพื่อที่จะทำให้มีอำนาจมากขึ้น หรือมีความโหดร้ายทารุณ แต่เป็นไปด้วยเป้าหมายในการรักษาความสงบสุข เพื่อลงโทษผู้กระทำชั่ว และเพื่อส่งเสริมความดีงาม" แต่เป็นไปได้อย่างที่การประกาศสงครามโดยผู้มีอำนาจถูกต้องตามกฎหมายและเพื่อความชอบธรรมอาจแฝงไว้ซึ่งความไม่ถูกต้อง เนื่องจากเจตนาที่ชั่วร้าย ดังคำกล่าวของออกัสตินที่ว่า "อารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการจะทำร้ายกัน ความกระหายที่จะแก้แค้น ความไม่สงบและฟุ้งซ่านของจิตวิญญาณ ความชอบที่จะกบฏ ความมีกิเลสในอำนาจ และลักษณะคล้าย ๆ สิ่งเหล่านี้สมควรจะถูกตำหนิในสงคราม" (The Christian Classic Ethereal, 2001)

ดังนั้น การดำเนินสงครามที่ได้รับการอนุญาตว่าชอบธรรม จะต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ปัจจัย รวมถึงเงื่อนไขสามประการของสงครามที่เป็นธรรม คือ อำนาจที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Lawful Authority)

สาเหตุอันชอบธรรม (Just Cause) และวัตถุประสงค์ที่ถูกต้อง (Right Intent) (Fagothey, A. 1963: 454)

จะเห็นได้ว่าทั้งสองฝ่ายให้ความหมายของคำว่าครุเสดต่างกัน

- **มุสลิม** ครุเสดคือการรุกรานของชาวคริสต์ที่กระทำต่อมุสลิม สาเหตุสงครามเกิดจากการที่ชาวคริสต์ไม่พอใจชาวมุสลิมที่ไม่ต้อนรับพวกตนในการเข้าไปแสวงบุญ ทั้งที่เยรูซาเลมก็เป็นต้นกำเนิดของทั้ง2ศาสนา
- **คริสต์** ครุเสดคือสงครามตราไม้กางเขนเดิมมาจากคำว่าครุอส และเดิมทีที่แสวงบุญ(เยรูซาเลม)นั้นเป็นของชาวคริสต์อยู่แล้ว แต่ถูกชาวมุสลิมรุกราน ฝ่ายคริสต์มีการประกาศความชอบธรรมในการทำสงคราม และยังยกหนี้สินให้กับคนที่เข้าร่วมสงคราม

Jus Ad Bellum ("Right to [go to] war") คือ การคำนึงถึงความชอบธรรม ซึ่งต้องปฏิบัติก่อนที่จะมีการประกาศสงคราม ประกอบด้วยสาระสำคัญ 5 ประการ คือ

- **สาเหตุอันชอบธรรมในการก่อเหตุ (Just Cause)** การที่จะประกาศสงครามได้นั้นต้องมีเหตุผลอันชอบธรรม เป็นต้นว่า การต่อสู้ป้องกันตัวจากการรุกรานของฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เป็นธรรม, คุ้มครองประชาชนผู้บริสุทธิ์ ปกป้องสิทธิเสรีภาพและรัฐจากการถูกล่วงล้ำสิทธิ ตลอดจนเป็นการลงโทษผู้กระทำผิด เป็นต้น
- **อำนาจที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Lawful Authority)** การตัดสินใจประกาศสงครามต้องเป็นไปโดยผู้ปกครองประเทศที่มีอำนาจเหมาะสม หรือผู้มีอำนาจสูงสุดของประเทศ ตลอดจนองค์กรซึ่งเป็นที่ยอมรับของสากล โดยผ่านกระบวนการที่ถูกต้อง และต้องประกาศให้สาธารณชน (รวมถึงพลเมืองของตนเองและของศัตรู) รับทราบด้วย
- **จุดมุ่งหมายที่ชอบธรรม (Just Intent)** คือความมุ่งมั่นในการทำสงครามเพื่อที่จะนำมาซึ่งสันติภาพ ไม่ใช่เป็นการทำสงครามเพื่อล้างแค้น หรือเพื่อเกียรติศักดิ์ของผู้ร่วมสงคราม
- **มาตรการสุดท้าย (Last Resort)** ก่อนการประกาศสงครามต้องแน่ใจว่าประเทศนั้น ๆ ได้พยายามทุกวิถีทางเพื่อขจัดข้อพิพาทระหว่างประเทศ โดยเฉพาะการเจรจาทางการทูตเป็นสิ่งที่ต้องนำมาใช้เป็นอันดับต้น ๆ จนถึงที่สุดแล้ว เมื่อไม่มีวิถีทางใดที่ดีไปกว่าการลงโทษผู้รุกรานจึงจะประกาศสงครามได้
- **ความหวังที่จะได้รับชัยชนะ (Reasonable Hope of Success)** จุดมุ่งหมายของการทำสงครามคือ ต้องทำสงครามจนได้ชัยชนะโดยเร็วที่สุด และหากทราบตีว่าผลของการสู้รบนั้นคือไม่สามารถไปสู่ความสำเร็จหรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ ก็ต้องหาทางสักัดกันหรือขจัดความรุนแรง เพราะหากฝืนสู้รบไปก็เป็นการไร้ประโยชน์และจะมีแต่ผลเสียติดตามมา

สงครามครุเสด ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

มีรอยจารึกอันยิ่งใหญ่ที่พยายามลบเท่าไรก็ไม่เลือนหาย แห่งสงครามศาสนาอยู่รอบหนึ่ง มีชื่อชัดเจนว่า **สงครามครุเสด** หรือ **สงครามไม้กางเขน** โดยที่สงครามใหญ่ครั้งนี้มีไม้กางเขน อันเป็นสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ เป็นตรา คือนักรบจากแผ่นดินยุโรป ทั้ง นาย ไพร์ ที่จะบุกบันมารบกับพวกแขกในอาหรับนั้น มีตราไม้กางเขนติดที่หน้าอกเสื้อโดยทั่วไปทุกตัวคน ซึ่งตราที่มีความสำคัญมากใครหลวมตัวคลั่งไคล้ไปติดตราหน้าแล้ว จะต้องมารวมรบโดยเด็ดขาด เปลี่ยนใจไม่ได้ ถ้าเปลี่ยนใจแล้ว จะต้องถูกขับออกไปเป็นคนนอกศาสนาทันที ซึ่งเท่ากับถูกลงโทษประหารทางศาสนานั่นเอง

เรื่องราวของสงครามใหญ่ ที่มีเครื่องหมายของศาสนาประกาศความเป็นสงครามศาสนาชัดๆ นี้ ก็น่าสนใจ โดยอาศัยเอกสารที่เชื่อถือได้ คือประวัติศาสตร์สากลของ พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ และ

ผลงานการศึกษาเรื่องสงครามครูเสดนี้ไว้โดยเฉพาะ ของ รองศาสตราจารย์ สาคร ช่วยประสิทธิ์
แห่งภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ซึ่งศึกษาจากเอกสารต่างประเทศหลากหลายเป็นหลักฐานอ้างอิง

สงครามศาสนาที่ตีตราไม้กางเขนนี้ เพียงดูระยะเวลาที่ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้คือ ตั้งแต่ พ.ศ.
๑๖๓๙ ถึง ๑๙๑๓ เท่านั้น ก็ชวนให้เห็นถึงความเหี้ยมเกรียมในจิตใจคน ภายใตเงาของศาสนาชนิดนั้นน้อย
จนแทบจะไม่น่าเชื่อว่าบาปบาปนั้น เป็นบาปบาปที่ซึ่งเรียกกันว่า ศาสนา ได้เกิดขึ้น
เพราะเป็นการสงครามที่มีระยะเวลาข้ามศตวรรษกันเลยทีเดียว รบกันแล้วรบกันเล่าอยู่ได้ตั้งหมานานเกือบ ๒๐๐ ปี
ซึ่งความจริงแล้ว ความรู้สึกเช่นนี้ มิใช่จะเกิดมีแก่เราและท่านทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในฐานะคนวงนอกเท่านั้น แม่พวกฝรั่ง
ซึ่งเป็นคนวงในของเขา และเป็นนักวิชาการทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลก เขาก็เคยรู้สึกกันมาแล้ว
เช่นที่ รองศาสตราจารย์ สาคร ท่านได้อ้างไว้ คือ นักประวัติศาสตร์ฝรั่งชื่อว่า แอนเน เฟรแมนเติล (Anne
Fremantle) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ยุคศรัทธา (Age of Faith) หน้า ๕๓ ของเขาดังนี้

"จากสงครามทั้งหมดที่มนุษย์เคยรบ
ไม่มีครั้งใดที่ได้กระทำไปด้วยใจจดจ่อยิ่งไปกว่าสงครามที่มีศรัทธาเป็นที่ตั้ง และจากสงครามศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด
ไม่มีครั้งใดที่จะมีการสูญเสียเลือดเนื้อและความยึดเยื่อมากไปกว่าสงครามครูเสดในยุคกลาง
ครูเสดซึ่งได้มีอิทธิพลเหนือคนในยุคกลางเป็นเวลา ๒๐๐ ปี จากตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๑
จนถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๓ ความศรัทธาอย่างแรงกล้าเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดขึ้น
และจบสิ้นลงด้วยความเข้าใจที่แจ่มแจ้ง ประกอบทั้งความยุ่งยากนานัปการ"

แน่นอน นักประวัติศาสตร์ผู้นี้ เขียนเรื่องเกี่ยวกับศรัทธา
ย่อมเน้นการมองสงครามมหุโตในแง่ของศรัทธาเป็นหลัก แต่ศรัทธานั้น
ในทัศนะที่ใสสะอาดของพระพุทธศาสนาเรียกว่า มิถนาศรัทธา คือ ศรัทธาที่ผิด
เพราะเป็นศรัทธาที่นำไปสู่การลุกลามอย่างน่าเอือมระอาจนน่าเป็นที่สุด และที่เขากล่าวไว้ว่า
จบสิ้นลงด้วยความเข้าใจที่แจ่มแจ้งนั้น จะเป็นความเข้าใจในฐานะของผู้สำนักผิดหรือไม่ ก็ไม่อาจจะทราบได้
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ถือได้ว่า ถ้อยคำของเขาไม่ก็ประโยชน์นั้น ก็เป็นการยอมรับอย่างชัดเจนว่า
สงครามที่บรรพบุรุษทางศาสนาของเขาสร้างขึ้นไว้เป็นตราบาปอันใหญ่หลวงในประวัติศาสตร์นี้
มีความแยบยลมหุโตอย่างเหลือเชื่อจริงๆ

พิษสงของสงครามศาสนาตราไม้กางเขนที่ว่านี้ ในประวัติศาสตร์สากลของท่าน
พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ ระบุไว้ว่า "การไปรบนี้
ก็โดยความขอร้องของพระสังฆราชกรุงโรมชาวยุโรปได้เสียชีวิตไปในสงครามครูเสดราว ๗ ล้านคน
โดยที่ไม่สามารถกำจัดหรือกวาดล้างพวกเติร์กได้ จำนวนคนตั้ง ๗ ล้านคน
ในสมัยที่โลกมนุษย์ยังไม่มีมนุษย์บนโลกเช่นทุกวันนี้ ย่อมถือได้ว่า มิใช่จำนวนเล็กน้อยเลย
ยิ่งคิดกันให้ละเอียดไปถึงฝ่ายอาหรับด้วยแล้ว
คงจะต้องเพิ่มจำนวนการสูญเสียแห่งมนุษยชาติเข้าไปอีกนับล้านเช่นกัน ... สงครามครูเสด
ที่สังฆราชกรุงโรมเป็นผู้จุดชนวนขึ้นนั้น คงจะล้างผลาญผู้คนไปนับเป็นสิบล้านอย่างแน่นอน" ... น่าสังเวช
นาสลดใจเพียงไร ก็ขอใหลองคิดกันดู และเมื่อคิดแล้ว
ก็อย่าหลับตาตัดบทเสียว่าเป็นเรื่องของอดีตที่ไม่ควรจะหวนคิด เพราะแท้จริงแล้ว
มันเป็นเรื่องของวิญญูณทางศาสนาที่สืบทอดลงมาจนถึงทุกวันนี้ อันมีสัจจะที่บังชี้ ดังที่เราจะได้ดูกันต่อไป

เรื่องราวโดยสรุปสงครามศาสนา

ซึ่งหลวงวิจิตรวาทการท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์สากลของท่าน ดังนี้

- ครั้งที่ ๑ ตั้งแต่เมื่อพุทธศักราช ๑๖๓๙ ถึงพุทธศักราช ๑๖๔๒ เป็นครั้งที่ครึกครื้นที่สุด
พระเจ้าแผ่นดินหลายพระองค์ได้ไปในครั้งนี้ และเป็นครั้งเดียวที่เอาชนะพวกเตอร์ก
เปิดทางให้คริสตศาสนิกชนไปนมัสการที่ฝั่งศพพระเยซูได้สะดวก

- ครั้งที่ ๒ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๖๙๐ ถึง พุทธศักราช ๑๖๙๒ พระเจ้าหลุยส์ที่ ๗ ของฝรั่งเศส กับ พระเจ้าคอนราดที่ ๓ ของเยอรมัน ได้ไปในครั้งนี้ แต่ยอยยับกลับมา
- ครั้งที่ ๓ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๗๓๒ ถึง พุทธศักราช ๑๗๓๕ พระเจ้าเฟรเดริกที่ ๑ (เยอรมัน) ฟิลิปป์ออกุสต์ (ฝรั่งเศส) และริชาร์ด โลออนอวาร์ (อังกฤษ) ได้ไปในครั้งนี้ พวกเขาแพกลับมาก และพระเจ้าเฟรเดริกจมน้ำตาย
- ครั้งที่ ๔ ตั้งแต่พุทธศักราช ๑๗๔๕ ถึง พุทธศักราช ๑๗๔๗ ไม่ได้ผลอะไรเลย และแทนที่กองทัพครูเสดจะไปรบพวกเตอร์ก กลับไปรบพวกคริสเตียนด้วยกันเอง
- ครั้งที่ ๕ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๖๐ ถึง พุทธศักราช ๑๗๖๔ เซนญูร์ของฝรั่งเศสคนหนึ่งชื่อ ยองเลอบเรียน กับพระเจ้าแผ่นดินฮังการี ไปรบพวกเตอร์กในประเทศอียิปต์ และไม่ได้ผลทางชัยชนะ
- ครั้งที่ ๖ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๗๑ ถึง ปีพุทธศักราช ๑๗๗๒ พระเจ้าเฟรเดริกที่ ๒ (เยอรมัน) เป็นหัวหน้าไป แต่แทนที่จะไปรบ กลับไปทำไมตรีกับพวกอาหรับ ซึ่งมีผลดีกว่าไปรบ เพราะทำให้พวกอาหรับยอมให้พวกคริสเตียนเดินทางเขาเมืองเยรูซาเลมได้อีก
- ครั้งที่ ๗ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๑๗๙๑ ถึง พุทธศักราช ๑๗๙๒ และ
- ครั้งที่ ๘ ในปีพุทธศักราช ๑๘๑๓ นั้น สงครามครูเสดได้ทำกันในประเทศอียิปต์ เพราะพวกหัวหน้าเตอร์กมีถิ่นสำคัญตั้งอยู่ที่นั่น และแซงต์หลุยส์ (ฝรั่งเศส) เป็นตัวตั้งในสงครามครูเสดทั้งสองครั้งนี้ จนแซงต์หลุยส์สิ้นพระชนม์เมื่อพุทธศักราช ๑๘๑๓ และ สงครามครูเสดก็ยุติลงในครั้งนี้

คำแถลงการของโป๊ป

คำแถลงการของโป๊ป สุนทรพจน์มีดังนี้

"เราได้ยินแล้ว พี่น้องที่รักยิ่ง และท่านก็ได้ยินสิ่งที่เราไม่สามารถจะกล่าวซ้ำโดยปราศจากความเศร้าสลดอย่างสุดซึ้งด้วยความเจ็บปวดอย่างยิ่งและด้วยความทุกข์ทรมานอย่างสุดแสน ว่าพี่น้องคริสตของเรา สมาชิกของพระเยซูถูกโบยตีทรมาน กดขี่ และถูกทำให้บาดเจ็บอย่างไรบ้างในเมืองเยรูซาเลม ในแอนติออก และเมืองอื่นๆ ทางตะวันออก พี่น้องรวมสายโลหิตของท่านเอง เพื่อนของท่าน สมัครพรรคพวกของท่าน เพราะท่านทั้งหลายล้วนเป็นบุตรของพระเยซูด้วยกัน และนับถือศาสนาเดียวกัน กำลังตกอยู่ภายใต้เงาของคนอื่นในบานที่เขาสับมรดกด้วยตนเองมา หรือไม่ก็ถูกขับออกจากบ้านนั้นๆ หรือมีจะนั้นก็ต่อเราขอทานในหมู่พวกเรา หรือที่ร้ายที่สุดยิ่งกว่านั้นก็คือ เขาเหล่านั้นได้ถูกโบยตี ถูกจับไปขายเป็นทาส และขายทอดตลาดในดินแดนของเขาตนเอง เลือดของคริสต์ซึ่งได้รับยกโทษบาปโดยโลหิตของพระเยซูได้แห้งไหล และเนื้อของคริสต์ซึ่งเกี่ยวพันกับเนื้อพระเยซู ก็ไต่ตกอยู่ภายใต้ความเสื่อมทรามในคุณค่าและความเป็นทาส อย่างจะหาคำพูดใดมากล่าวพรรณนามิได้ ทุกๆ แห่งในเมืองเหล่านั้นมีแต่ความเศร้า ทุกๆ แห่งมีแต่ความทุกข์ทรมานใหม่ ทุกๆ แห่งมีแต่เสียงร้องโหยหวน

ข้าพเจ้าต้องพูดพร้อมๆ กับถอนใจ

วัตถุซึ่งเคยมีพิธีทางศาสนาของพระเจ้าเฉลิมฉลองกันตั้งแต่ในยุคแรก มาบัดนี้ ต่อความเศร้าสลดของเรา ได้ถูกใช้เป็นคอกสำหรับคนเหล่านี้ ผู้ศักดิ์สิทธิ์มิได้เป็นเจ้าเมืองเหล่านั้นอีกต่อไป แต่พวกเติร์กที่ต่ำช้าเลวร้ายเขายึดครองเหนือพี่น้องของเรา ... ปีเตอร์ ผู้ได้รับพรจากพระเจ้าได้เริ่มมาทำหน้าที่บิชอปที่แอนติออก และดูซีในวัดของท่าน ญาติพี่น้องที่ซึ่งพวกนอกศาสนาได้วางรากฐานความเชื่อของเขา และศาสนาคริสต์ซึ่งควรจะได้รุ่งเรืองต่อไป

กลับถูกขับออกไปจากห้องวิหารที่อุทิศเพื่อพระเจ้า
อาณาบริเวณซึ่งได้มอบให้เพื่อเป็นการสนับสนุนนักบุญทั้งหลายและเขตที่บรรดาขุนนางได้มอบให้เพื่อช่วยเหลือคนยากคนจน ก็กลับตกอยู่ใต้พวกทรราชที่ไม่ได้นับถือพระเจ้า ขณะเดียวกัน นายที่รายกาจพวกนี้
ก็ได้ไซประโยชน์จากที่ทางทั้งหมดไป ตามความต้องการของเขา
บรรพชิตของพระเจ้าได้ถูกบดขยี้ลงกลายเป็นผงธุลี สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นเจ้า ...
นาอับอายเกินกว่าจะกล่าวได้ ทุกแห่งล้วนถูกไซ้ไปในทางที่ผิด สิ่งใดที่ยังเป็นของคริสต์และยังหลบซ่อนอยู่ ณ ที่นั้น
ก็จะถูกชอกชอนขุดคุ้ยออกมาพร้อมทั้งการทรมาณอย่างไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

เกี่ยวกับนครเยรูซาเลมที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่นั่นเองทั้งหลาย เราไม่กลัวเอ๋ยถึง เพราะความประหวั่นพรันกลัว
และอับอายเกินกว่าจะเอ่ยปากได้ เมืองนี้ ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายได้ชิมทราบอยู่แล้ว
พระเจ้าได้ทรงทนทุกข์ทรมานด้วยพระองค์เองเพื่อเราทั้งหลาย เพราะบาปของเราเรารู้จักเช่นนั้น
เมืองนี้ได้ถูกลดความสำคัญลงมายังมือของคนนอกศาสนา และ ถูกดึงไปจากการรับใช้พระเจ้า
ข้าพเจ้าได้แตกแล้วพร้อมด้วยความอดสู ทั้งหมดนี้นับเป็นโทษานุโทษของพวกเราทั้งสิ้น ซึ่งก็ควรจะยอมรับโดยดี
ใครที่กำลังรับใช้อยู่ในวิหารของพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ในหุบเขาแห่งโจเซฟ ในโบสถ์ซึ่งพระนางถูกบรรจุ ณ ที่นั้น
แต่ทำไมเราจะผ่านโบสถ์โซโลมอน ไม่ใช่โบสถ์ของพระเจ้า
ในที่นี้ซึ่งพวกซาตูป่าเถื่อนได้นำรูปเคารพที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย
ทั้งกฎของมนุษย์และพระเจ้ามาทำการเคารพบูชาไปเสีย เกี่ยวกับวิหารที่ฝังพระศพพระเจ้า
เราอยากจะเว้นไม่กล่าวถึง ในเมื่อท่านหลายคนได้เห็นมากับตาตนเองแล้วว่า
มีการกระทำที่บัดสีอะไรเกิดขึ้นในนั้นบ้าง

พวกเตอร์กได้ฉกฉวยเอาสิ่งของที่เป็นบรรณาการที่ท่านได้พากันนำไปถวายเป็นการกุศลกันมากมายไปเสียโดยพลการ
และยังได้ถูกเยาะเย้ยศาสนาของท่านทั้งหลายอย่างหนัก และ บอยครั้งอีกด้วย และ ณ ที่นั้น
ข้าพเจ้าพูดในสิ่งที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงพิฆาตคนที่ซึ่งพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา
ที่ซึ่งพระองค์ได้ถูกนำเขารบรจ สถานที่ซึ่งมีคดียิ่งควรจะเป็นที่ไต่หาและไม่มีที่ใดเสมอเหมือน
ที่ซึ่งเป็นแหล่งพักบั้นปลายของพระองค์ ถึงแม้พระเจ้าจะละเว้นไม่ได้แสดงปาฏิหาริย์ประจำปีก็ตาม
เพราะในวันที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน แสงสว่างในที่ฝังพระศพและรอบๆวิหารนั้น ซึ่งได้ดับไปแล้ว
กลับสว่างขึ้นมาอีกครั้งโดยการของพระเจ้า ผู้ที่ไม่รู้สึกสะเทือนใจไปด้วยปาฏิหาริย์นี้
จะต้องมีจิตใจที่กระด้างเยี่ยงหิน เชื่อข้าพเจ้าเถิด ผู้หนึ่งจะต้องมีความเป็นอมมนุษย์ไม่มีความรู้สึก
มีดวงใจที่ไม่ยอมหันมาศรัทธา

ในเมื่อได้เห็นพระเกียรติคุณของพระเจ้าแล้วนี้
และถึงกระนั้นพวกนอกศาสนาเหล่านี้
ได้เห็นสิ่งเดียวกันกับที่พวกคริสต์เห็นและก็ยังไม่ได้หันเหมาจากทิศทางของเขา เขาเหล่านั้นแน่นอนมีความกลัว
แต่ไม่ได้เปลี่ยนมาศรัทธาหรือแม้แต่ประหลาดใจ ก็เพราะจิตใจของเขามีความมืดมิดปกคลุมอยู่ ด้วยความทุกข์ใดๆ
ที่เขาได้กระทำผิดต่อท่านผู้ซึ่งได้กลับมาแล้วและมาอยู่ ณ ที่นี้ ท่านก็ชิมทราบแก่ใจท่านดี
ท่านผู้ซึ่งได้พลีเนื้อและเลือดของท่านเพื่อพระเจ้า

สิ่งนี้ พี่น้องที่รัก ที่เราจะพูดต่อไป ซึ่งเราอาจจะอ้างท่านเป็นพยานคำพูดของเราได้
ความทุกข์ยากของพี่น้องของเรา และความเสื่อมค่าแห่งสถานศักดิ์สิทธิ์ มีปรากฏมากกว่าที่เราจะพูดถึงแต่ละแห่งได้
เพราะเราต้องสนใจไปพร้อมด้วยน้ำตา เสียงคร่ำครวญ เสียงถอนหายใจ และเสียงสะอื้น
เราได้แต่ร้องไห้และโอดครวญ
พี่น้องทั้งหลายท่านเองเดียวกับท่านผู้เขียนคัมภีร์ของศาสนายิวในส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจเรา
เรามีแต่ความเศร้าหมองไร้ความสุข และในตัวของพวกเรานี้ก็เป็นการแสดงว่า คำทำนายนั้นเป็นความจริง

พระเจ้าเป็นเจ้า ชนชาติที่จะเข้ามารับช่วงมรดกท่าน วิหารศักดิ์สิทธิ์ท่านจะถูกทำให้สกปรก
เขาจะปล่อยให้เยรูซาเลมกลายเป็นซากปรักหักพังซากศพของผู้รับใช้ของท่านจะถูกปล่อยให้เปื้อนอาหารของนกจากส
วรรค และเนื้อของนักบุญของท่าน ก็กลายเป็นอาหารของสัตว์บนพื้นดิน
เลือดของเขาทั้งหลายซึ่งได้หลั่งลงสู่สายน้ำทั่วเยรูซาเลม และจะไม่มีใครเหลืออยู่ที่จะเป็นผู้ฝังเขาเหล่านี้
ความเศร้ามีแก่พวกเราทุกคน พี่น้องทั้งหลายเราผู้ซึ่งได้กลายเป็นผู้รับผิดชอบต่อเพื่อนของเรา

เป็นผู้ที่ถูกถากถางเยาะเย้ยแก่งแวกเขาอนุญาตให้เราอย่างน้อยก็ได้เสวราศไปพร้อมกับน้ำตา และมีความสงสารแก่พี่น้องของเรา เราผู้ซึ่งเป็นที่ยาะเย้ยของคนทั้งมวล และรายยิ่งกว่านั้น ให้เราได้แสดงความเศร้าสลดไปกับความเสื่อมคาวอย่างใหญ่หลวงของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนนี้ที่ซึ่งเราได้สงวนไว้ให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ในที่ซึ่งแม่เพียงยงกาวเดียว ทั้งร่างกายและวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าก็จะประทานเกียรติและพร

ที่ซึ่งได้มีโอกาสปรากฏตัวที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระมารดาพระผู้เป็นเจ้า ที่ซึ่งเป็นที่ประชุมของเหล่าสาวกและไตรองรับเลือดที่ไต่หลังไว้ของผู้พลีชีพเพื่อศาสนาทั้งหลาย ก่อนหินเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์เพียงใด ก่อนหินที่ไต่สวมศิระระของท่าน สตีเฟนผู้พลีชีพเพื่อศาสนาคนแรก นานาเป็นสุขเพียงใด จอห์น เดอะแบปติสต์ นำของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งช่วยให้ท่านไต่กลางบาปของพระเยซู ลูกๆ ของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้รับการนำออกจากอียิปต์ และผู้ที่เห็นท่านนำเขามาทะเลแดง และเขามายึดดินแดนนี้ด้วยนำมือของเขา โดยมีพระเยซูเป็นหัวหน้าพวกเขา ขับไล่พวกเจบไซท์ และคนอื่น ๆ ที่พำนักอยู่แถบนี้ออกไป และได้เขาครอบครองเยรูซาเลมบนพื้นพิภพนี้ ซึ่งเป็นเสมือนภาพเหมือนของเยรูซาเลมบนสวรรค์

เรากำลังพูดอะไรกันอยู่? ขอให้ฟังและรู้ไว้ ท่านผู้คาดเครื่องหมายอัศวินอยู่ผู้ซึ่งมีความหยิ่งผยองด้วยความทะนง ท่านโกรธเคืองพี่น้องของท่านเอง และเชือดเนื้อกันเป็นชิ้นๆ ทั้งนี้ไม่ใช่ลักษณะทหารของพระเยซูที่ถูกตอ ซึ่งนับเป็นการแตกแยกหมู่ฝูงแกะของท่านผู้ไต่บาป ศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ได้ธำรงความเป็นทหารไว้เพื่อศาสนาเอง เพื่อให้ปกป้องรักษาคนของศาสนา แต่ท่านทั้งหลายทำให้ศาสนาตกต่ำเป็นที่เจ็บช้ำยิ่ง ขอให้เราสารภาพความจริงในฐานะที่เราควรจะทำหน้าที่พูด เป็นความจริง ท่านไม่ได้ใช้ชีวิตตามที่ควร ท่านผู้กดขี่เด็ก ผู้ปลนสะดมแม่หม้าย ท่านผู้มีความผิดฐานฆาตกร ลักขโมยสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ ปลนสิทธิของผู้อื่น ท่านผู้ซึ่งคอยรับสิ่งตอบแทนจากเหล่าโจร โดยการหลั่งเลือดของคริสต์ เหมือนนกแรงที่ไต่ซากศพที่คละคลง เป็นความจริงที่ว่า นี่เป็นสิ่งที่เลวที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่ห่างไกลพระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง

ถ้าท่านปรารถนาจะระมัดระวังวิญญาณของท่านเอง ก็จงปลดเครื่องหมายอัศวินเหล่านี้เสีย หรือมิฉะนั้นก็จงเดินหนอย่างกล้าหาญในฐานะอัศวินของพระเยซู และรีบรุดไปอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้ เพื่อไปปกป้องศาสนาทางตะวันออก เพราะจากแหล่งนี้เองที่ความชื่นชมทั้งมวลของการไต่บาปได้ปรากฏขึ้นมา ที่ซึ่งได้นำเอาคำสั่งสอนที่ศักดิ์สิทธิ์ของคัมภีร์มามอบให้ท่าน เราขอพูดอย่างนี้พี่น้องทั้งหลาย ท่านควรจะมีมือที่เป็นฆาตกรของท่านเสียจากการทำลายพี่น้องของท่านเอง และในนามของญาติที่นับถือศาสนาเดียวกัน ควรจะเข้าสู้กับพวกนอกศาสนาด้วยตัวท่านเองภายใต้พระเยซูคริสต์หัวหน้าของเรา ขอให้ท่านต่อสู้เพื่อเยรูซาเลมของท่านในแนวรบของคริสต์ แนวรบซึ่งไม่มีใครจะเอาชนะได้ จะได้รับความสำเร็จเสียยิ่งกว่าลูกๆ ของเจคอบ ที่ได้เคยต่อสู้มา และขอท่านจงกวัดแกว่งดาบและขับไล่เด็กเหล่านี้ออกไป เด็กซึ่งร้ายกาจยิ่งกว่าพวกเจบไซท์ ซึ่งเคยอยู่ในแถบนี้ และขอให้ท่านคิดว่า เป็นความดั่งามที่จะตายเพื่อพระเยซูในเมืองซึ่งพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา แต่ที่ท่านต้องเสียชีวิตในการนี้

จงแน่ใจว่าได้ตายในระหว่างทางก็ได้ผลเท่ากัน ถ้าพระเยซูได้พบว่าท่านอยู่ในกองทัพของพระองค์ พระเจ้าจะทรงจ่ายค่าตอบแทนด้วยเงินจำนวนเท่ากัน ไม่ว่าจะเป็นในชั่วโมงแรกหรือชั่วโมงที่ ๑๑ ท่านควรจะมีสัน พี่น้องทั้งหลาย ท่านควรจะมีสัน เมื่อท่านเงือมือซึ่งเป็นแพมขมาต่อพวกคริสต์ด้วยกัน แต่มันจะเลวร้ายน้อยกว่านั้น ถ้าท่านจะแกว่งดาบของท่านต่อพวกซาระเซ็น นี่เป็นสงครามครั้งเดียวที่ถูกตอ เพราะเป็นการกุศลที่จะเสี่ยงชีวิตของท่านเพื่อพี่น้องของท่านเอง ท่านไม่ต้องกังวลในเรื่องของวันต่อๆ ไป จงรู้ว่าผู้ที่กลัว พระเจ้าไม่ต้องการอะไร และผู้ที่ช่วยทะนุถนอมพระองค์อย่างจริงจังก็เช่นกัน ทรัพย์สินของศัตรูก็เหมือนกันจะเป็นของท่าน ในเมื่อท่านอาจจะทำลายทรัพย์สินสมบัติของเขาและกลับมากพร้อมด้วยชัยชนะของท่าน หรืออาจจะทำให้เป็นสีแดงด้วยเลือดของท่านเอง ท่านจะได้มาซึ่งความรู้เรื่องที่ยั่งยืนเพื่อแม่ทัพผู้นี้ ผู้ที่ท่านควรจะต้องต่อสู้ให้ เพราะท่านผู้นี้ไม่มีอำนาจหรือทรัพย์สินสมบัติที่จะตอบแทนท่าน หนทางนั้นสั้น งานก็ไม่มากแต่อย่างไรก็ตาม จะตอบแทนท่านด้วยมงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรย เราขอพูดในนามของศาสนา จงคาดดาบเถิดท่าน ท่านผู้มีอำนาจ คาดดาบของท่าน พวกท่านทุกคนเราขอพูดดังนี้ และจงเป็นลูกที่กล้าหาญ เพราะเป็นการดีสำหรับท่านที่จะสิ้นชีวิตในสนามรบ

แทนที่จะเพียงแต่นั่งมองแผ่นพับและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของท่านอยู่ด้วยความเศร้า
อย่าให้ทรัพย์สินหรือเสน่ห์ของภรรยาท่านดึงดูดท่านไม่ให้ท่านไป หรืออย่าให้การสืบสวนเรื่องราวบางประการ
ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นต่อไปมาเป็นเรื่องขัดขวาง และดึงท่านไว้ให้คงอยู่ ณ ที่นี้"

นี่คือสุนทรพจน์ ที่หลังไหลออกมาจากปากของประมุขทางศาสนานิกายคาทอลิก
ซึ่งถือกันว่าเป็นสุนทรพจน์ให้คนบาเลียดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติ ฟังดูแล้ว
แทบไม่น่าเชื่อว่าผู้ที่ซ่อนร่างอยู่ในเครื่องครองอันประกาศตัวเป็นนักพรตจะหลังคำพูดที่แสดงเจตนามุ่งร้ายหมายล้าง
ต่อเพื่อนร่วมโลกออกมาได้ถึงเพียงนี้ เพราะนั่นแสดงถึงวิญญานอาฆาตแค้นอันไร้สติโดยสิ้นเชิง
ซึ่งมีโนธรรมในทางสันติที่จะช่วยยับยั้งหักห้าม ... แต่สำหรับนักปลุกระดมให้คนบาเลียดแล้ว
สุนทรพจน์ของเออร์บันที่ ๒ นี้ก็ถือกันว่ายอดเยี่ยมที่สุด
คือพอขาดคำก็มีผู้คนเป็นจำนวนนับพันขานรับด้วยเสียงโห่ร้องกึกก้องว่า เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
และสมัครไปรบ ซึ่งก็เท่ากับสมัครไปเสี่ยงตายทันที ที่นับว่าเป็นจุดเด่นในประวัติศาสตร์ก็คือ บิชอป แห่ง พ็ย
ลุกขึ้นมาจากที่นั่งตามตำแหน่งในที่ประชุม แล้วคุกเขาลงต่อหน้าบัลลังก์ของเออร์บัน ประกาศขออนุญาตไปรบ

พฤติกรรมอันนี้ จะเป็นไปได้ตามแผนตามโปรแกรมที่จัดวางกันไว้หรือไม่ ก็ไม่อาจจะทราบได้
สิ่งที่เราท่านทั้งหลายจะพึงทราบได้อย่างชัดเจนและใช้เป็นพยานยืนยันได้ก็คือ นักบวชของเขา
สามารถจับดาบฟันประหัตประหารผู้คนได้ โดยไม่มีอะไรที่จะต้องสะทกสะท้านหวั่นเกรง
ดังนั้นหากท่านผู้ใดจะนึกว่านักพรตคริสตศุเคียงเรียงหน้าได้กับนักพรตของพระพุทศศาสนาแล้ว
ขอได้โปรดรู้ไว้เถอะว่า นั่นคือ ความโง่เขลาอย่างสาหัสสากรรจ์ของตนเอง เพราะนักพรตของพระพุทศศาสนา
อยาวาแต่จะจับดาบวิ่งลงไปในสนามรบเลย แม้สัตว์เดียรัจฉานประเภทมดแมลง
พระพุทศองค์ก็ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้เป็นขอรห้าม มิให้ฆาตมิให้ประหาร แต่นักพรตของเขา สันตะปาปา
ซึ่งประกาศว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าเอง ได้ออกปากยั่วยุผลึกใส่ให้ออกไปฆ่าคน อย่างไม่ละอายแก่ใจแต่ประการใด
และนักพรตของเขาก็โลดแล่นออกไปด้วยอาการอันลำพอง

ขอขอบคุณข้อมูลจาก

- [คุณ Stricky-rice จากเว็บไซต์ Bloggang.com](#)
- [วิกิพีเดีย](#)